

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

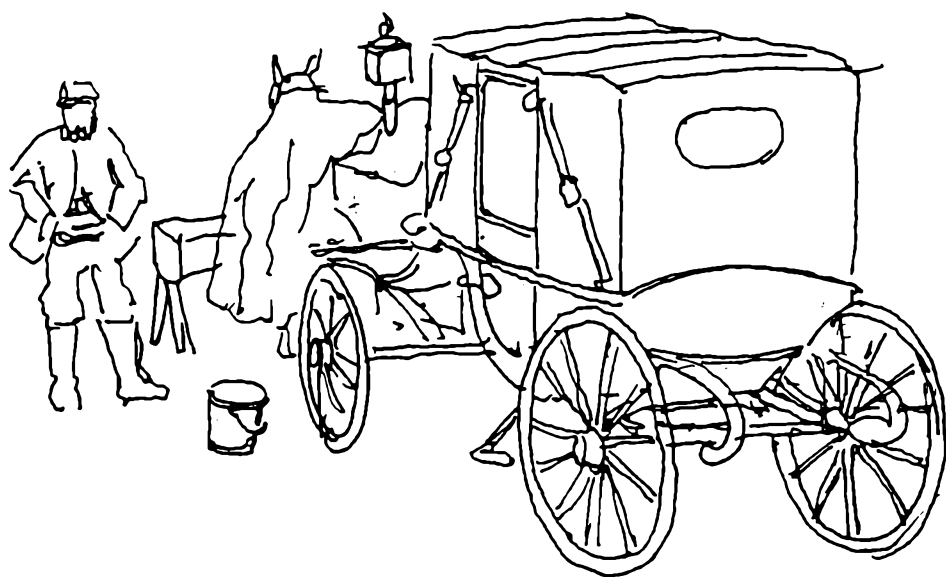
Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Hyrekusk
og
Sandager
på
det gamle
Nørrebro

CARSTEN JACOBSEN:

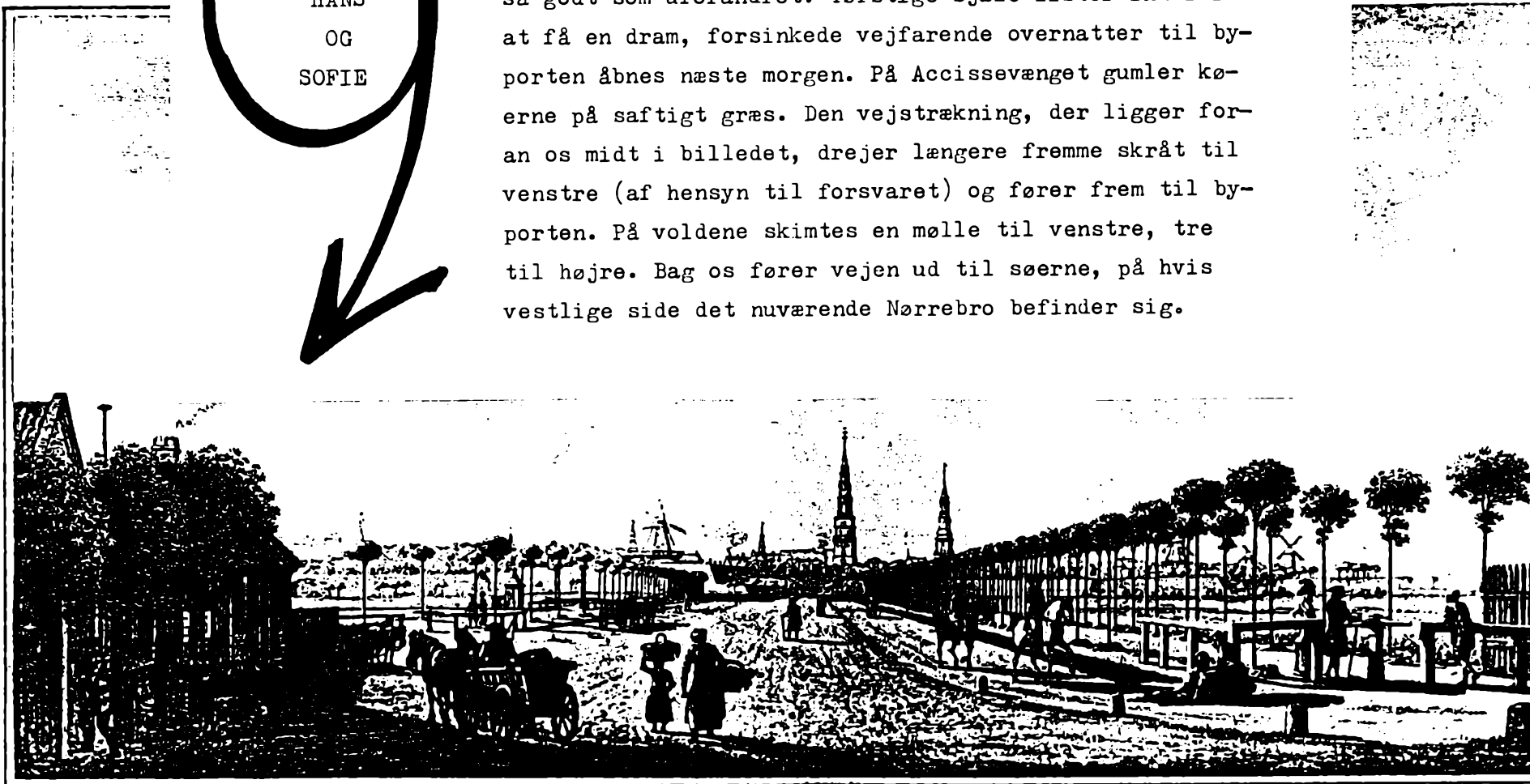
Hyrekusk og Sandager

på det gamle
Nørrebro

HER
BOEDE
HANS
OG
SOFIE

En dag i 1750 stillede kunstneren F.L.Brandt sig op ved kroen til venstre (Nørrebro 1 & 2) for at tegne et prospekt af den nyanlagte vej uden for Nørreport. Firs år senere, da Hans og Sofie fik logi her, var alt så godt som uforandret: Tørstige sjæle lister ind for at få en dram, forsinkede vejfarende overnatter til byporten åbnes næste morgen. På Accissevænget gumler køerne på saftigt græs. Den vejstrækning, der ligger foran os midt i billedet, drejer længere fremme skråt til venstre (af hensyn til forsvaret) og fører frem til byporten. På voldene skimtes en mølle til venstre, tre til højre. Bag os fører vejen ud til søerne, på hvis vestlige side det nuværende Nørrebro befinder sig.

Udenfor voldene - indenfor søerne

Tidlig november morgen i 1834. Råkulde og mørke.

I skæret fra en svagt lysende staldlygte får HANS OLSEN spændt sin gamle krikke for hyrevognen. Han henter et par muleposer med havre og hakkelse og smider dem op på bukken.

Et hastigt nik til Sofie og af sted ind mod Nørreport.

Det er ikke langt at køre, for huset ligger på strækningen mellem glaciet, som er Københavns yderste forsvarsværker, og Sortedamssøen. Et øde og uhyggeligt sted med en tømmerplads på den ene side og på den anden en lille kirkegård for selvmordere. Uden om det hele er der store græsningsarealer som for eksempel Accissevænget og Sortedamsagrene.

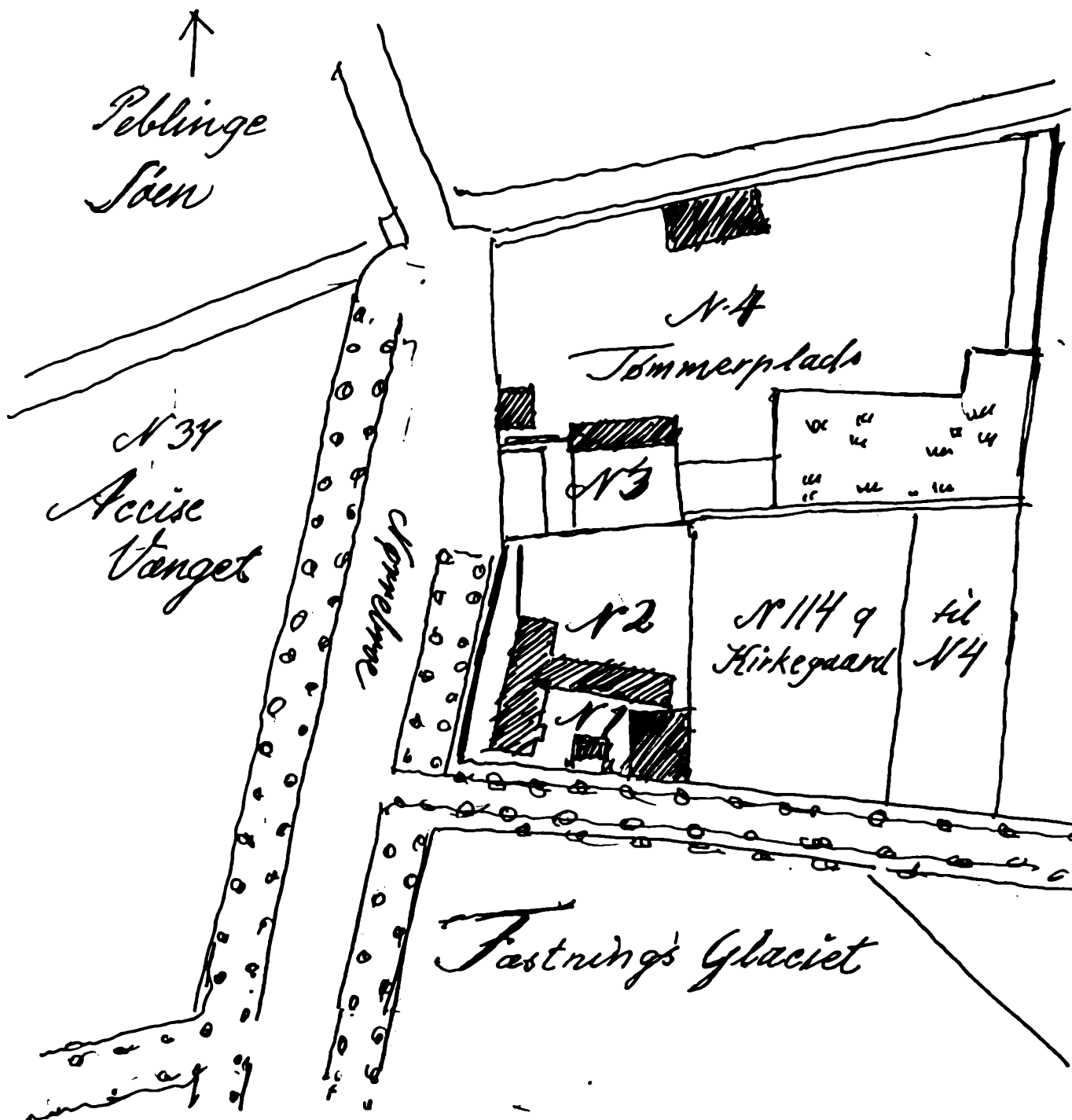
Men Hans, Sofie og deres to små børn er ikke de eneste beboere på matrikel 1 og 2 af Udenbyes Klædebo kvarter: I forhuset ligger et værtshus og herberg, der næppe har haft nogen høj standard i betragtning af, at alle bygninger i den militære demarkationszone (og den strækker sig helt ud til Jagtvejen) måtte regne med at blive jævnet med jorden ved mindste tegn på krig.

Hvem andre end natteravne og drukkenbolte holder til på sådanne steder? Det skulle da lige være rejsende, som kommer for sent til at slippe ind i byen, før den svære port låses for natten.

Med udsigt til syv-otte timer udenfor voldene er selv et ydmøgt øltempel noget af et himmerige.

For en hyrekusk er beliggenheden ideel, bortset fra ulempen ved at skulle holde i kø foran den snævre byport. Vagter og toldere visiterer nidkært arbejdsvogne med varer til København og forlanger at se folks rejsepas eller passértegn. Det tager tid altsammen.

Omsider når Hans Olsen igennem. Hyrevognen skrumpler frem over de ujævne brosten. Om lidt er den ved sin holdeplads på et af torvene. Og så venter han og venter. Eller får tur

Kopi af

Kort nr. IX over en del af Klædebo Udenbys Kvarter
 opmålt 1823, beregnet 1824 af C. Schlegel
 (Københavns Stadsarkiv) 1/1 Str.

Broen over søerne ligger ovenfor kortet. Fæstnings-
 volden, voldgraven og Nørreport ligger under kortet.
 Nr. 1 og 2 har ligget mellem den nuværende Frederiks-
 borggade og Gothersgade.

rundt i byen - men der er mest ventetid. Fugtighed og kulde trænger gennem selv den tykkeste kusekappe. Det hjælper lidt at slå armene hårdt om kroppen eller stampe omkring i de tykke træskostøvler. Bedst varmer det at søge ind i en af ølknejperne, hvor brændevinen er billig og rigelig.

For mange hyrekuske er hyppige værtshusbesøg indledningen til en langsom men uafvendelig nedtur. Hvordan vil det gå Hans Olsen, som endnu kun i kort tid har haft dette arbejde, og som egentlig slet ikke hører hjemme i en støjende og ildelugtende by?

Kan han stå for påvirkningen fra rå og grove kolleger? Holder hans helbred til ti-tolv timer på bukken i al slags vejr?

Da alt dette nu ligger omkring 150 år tilbage i tiden, er hans uvisse fremtid forlængst blevet til fortid. Men en glemt og udvisket fortid, som må graves frem brik for brik for til sidst med møje at danne et puslespil, hvis detaljer ikke står alt for skarpt men som dog viser os omridset af nogle menneskeskæbner, der formede sig helt anderledes, end man kunne forvente.

Lad os begynde ved begyndelsen: Hans Olsens fødehjem i Ørnstrup, få kilometer syd for Horsens.

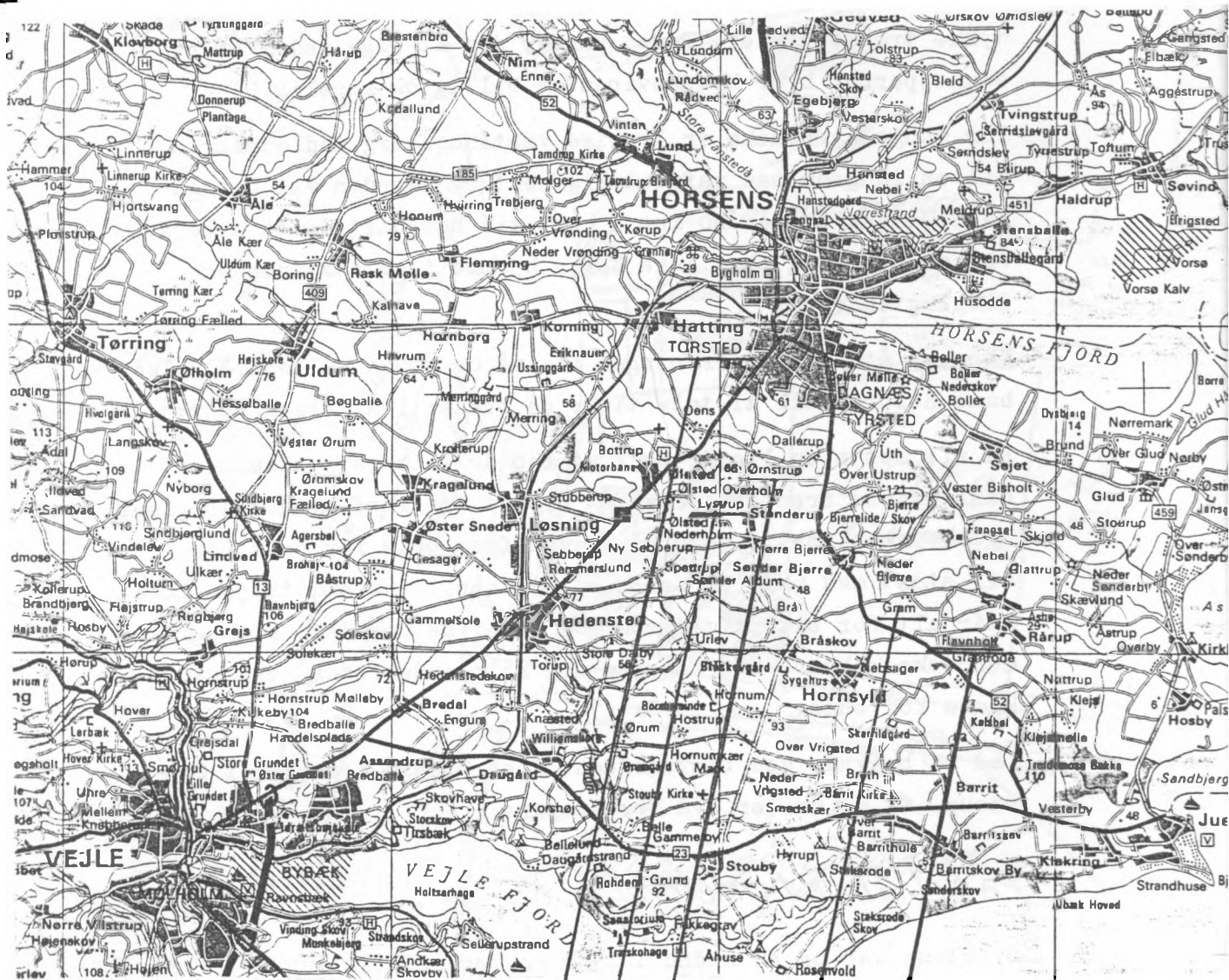
På det åbne bondeland

Ørnstrup var og er endnu i 1988 en meget lille landsby, der hverken kan glæde sig ^{ved} naboskab til hav eller fjord. Der findes kun en mindre sø i nærheden, ingen moser og meget få vandløb. Der er kort sagt jævnt kedeligt og fladt i sammenligning med de prægtige og afvekslende landskaber, som Østjylland byder på. Trods det tætte naboskab til Horsens henligger Ørnstrup stort set som for 200 år siden. Men jorden ~~der~~ på egnen er god og fed, og det er vigtigt, når man skal leve af landbrug.

På gården, hvor Hans' forældre boede, var der flere børn. Nu kom der altså et til, og meget ubelejligt blev det midt

ØRNSTRUP OG OMEGN

Ørnstrup ligger få kilometer syd for Horsens men hører under Vejle amt.

Torsted kirke, sognekirke
for beboerne i Ørnstrup

Lystrup, hvortil Hans
Olsens halvbror Søren
flyttede

Ørnstrup,
hvor Ole
Christiansens
halvgård har
ligget

Ravnholt, hvortil
Hans Olsen flyttede
som 18-årig

Gram, hvor Hans Olsens mor
blev født

I 1800-tallene var det ikke ualmindeligt, at en slægt i generationer opholdt sig i samme landsdel, måske endda indenfor få nabosogne. Det havde den fordel, at børn som var ude at tjene, kunne nå hjem til fods på deres få og korte fridage.

i den travle høsttid, den 3. august. Måske var det derfor den lille fyr blev hjemmedøbt - eller har det blot været en skik hos familien, for de øvrige børn blev også hjemmedøbt, og de har vel næppe allesammen været svagelige ved fødslen.

Seks uger senere, den 16. september 1798, klædte man sig i stadstøjet og kørte til dåb i Torsted kirke, hvis kirkebog fortæller at "selvejer Ole Christiansen i Ørenstrup og hustru Anne Sørensdatter lod deres hjemmedøbte søns dåb stadfæste".

Betegnelsen selvejer står for selvejergårdmand, hvilket lægger afstand til fæstebonde, husmand, indsidder og daglejer. Men degnen, som førte folketællingslisterne i 1787, tilføjede for egen regning: En liden gård. Og i 1801 skrev han eller hans efterfølger: halvgård.

Helt ubetydelig kan ejendommen nu ikke have været, for i 1787 og 1801 er der både en karl og en tjenestepige.

Den lille nyfødte Hans havde en halvgammel far - han var 55 år i 1798, og det var hans tredje ægteskab. Efter to hustruers død havde han i 1793 ægtet den 26-årige Anne Sørensdatter fra Gram.

Året efter fik de en søn, som døde inden han blev et halvt år. De næste børn havde de mere held med. I 1804 var der fire småbørn på gården. Men i hjemmet boede desuden storebror Christian, en søn fra faderens 2. ægteskab. Han var 18 år i 1804, og det var ham, der måtte træde til, da faderen begyndte at skrante.

Der var ikke længere råd til at holde karl og pige. Selv om Christian sled og slæbte, og selv om børnene, så små de end var, hjalp til af alle kræfter - og det måtte landbøbørn jo dengang - var det nødvendigt at indskrænke landbruget. Fattigdommen holdt sit indtog.

De bitre år -

Gamle Ole Christiansen har ligget i sin alkove og ventet på

døden. Den var han fortrolig med. Allerede som dreng så han sine yngre søskende sygne hen og dø, den ene efter den anden.

Som ung gårdejer blev hans glæde over det første barns fødsel afløst af sorg og fortvivlelse, da mor og barn døde.

I hans andet ægteskab kom der ni børn, hvoraf kun fire endnu levede. Og efter tyve års ægteskab mistede han også denne hustru.

Den første-fødte i tredje ægteskab var som allerede nævnt væk, inden den blev et halvt år. Og nu var det altså ham selv, der stod for tur.

I sommeren 1805 traf han den tunge beslutning at skille sig af med gården - eller det, der var tilbage af den. Køer og grise var forlængst solgt, og det bohavede, der kunne gøres i rede penge, var afhændet.

Kreditorer i hobetal stod i kø for at redde deres tilgodehavende. Havde Ole Christiansen anden udvej end at sælge den ejendom, der var deres levebrød? Hvad kone og børn skulle leve af efter hans død, har han ikke haft nogen løsning på. Og så døde han. ("Langvarig brystsvaghed" siger kirkebogen. Det kunne tyde på tuberkulose, og her er nok årsagen til de mange tidligere dødsfald i familien)

Præsten skrev den 8. september 1805 i Torsted kirkebog om hans tragiske levnedsløb og nævner ved denne lejlighed den afdødes fulde navn: Ole Christiansen Thiim.

Efternavnet Thiim blev kun sjældent anvendt. Alle kaldte ham Ole Christiansen eller slet og ret Ole Christian.

Hans sønner brugte efternavnet Olsen. I nogle tilfælde blev det forandret til Ørnstrup efter fødestedet. Ingen af efterkommerne benyttede farfaderens efternavn Thiim.

Han var skoleholder i Urlev (Bekskov) Bjerre herred i Vejle Amt og havde fornavnet Christian. Det fornavn findes til gengæld i flere generationer efter ham.

Kaos-

Lille Hans, vores senere hyrøkusk, var kun seks-syv år, da alt dette hændte. Han har været gammel nok til at føle, at hans tilværelse blev knust.

En af de sorteste dage var den 5. oktober 1805, da der blev afholdt skifteforretning i det fattige hjem.

Skifterettens værdige medarbejder kom agende sammen med skriveren og to vurderingsmænd - tunge, alvorlige herrer med protokol, blækhus og gåsefjer-penne. Der kom også mænd, som skulle varetage de umyndiges interesser, og slægtninge, som Hans næppe har haft helt rede på, og alle disse fremmede trængtes i de små stuer.

Måske har Hans forskræmt klemt sig op ad sin mor, Ane Sørensdatter, som på denne dag skulle sætte punktum for et afsnit af deres liv.

Hvad har Hans forstået af opgørelsen over boets aktiver og passiver? Til aktiverne hørte først og fremmest en købekontrakt af 28.7.1805, hvorefter gården med to tønder hartkorn er solgt til Niels Jensen for 1850 Rdl.

Skifteretten gik i gang med at vurdere boets værdier: Et bord til to Rdl., et chatol til 10 Rdl., en blå kjole (-formentlig den afdødes livkjole, hans søndagstøj) vurderet til 2.5 Rdl., og mange sølle småting samt et får og nogle høns, sammentalt til i alt 378 Rdl. Med salgsummen for ejendommen: 2.228 Rdl. (Hesten blev ikke regnet med - den var ikke betalt)

Her over for stod udgifterne: En panteobligation, 700 Rdl., gæld til købmand, rebslager, naboer og venner - mange, mange poster. Og sønnen Christian havde seks Rdl. tilgode i løn for sit arbejde som karl på gården, mens faderen lå syg, i alt udgifter på 2.186 Rdl.

Ane Sørensdatter kunne til sin lettelse svare enhver sit, men der blev ikke mange rigsdaler tilovers til hende og børnene.

Livet går videre

Der stod hun nu, hjemløs og fattig, knap 40 år gammel og med fire umyndige børn samt en ung stedsøn. Hvem ville tage sig af dem?

Det ville såmænd Jens Nielsen - en 43-årig husmand i Ørnstrup. Han var ungkarl og kunne bruge en rask, jævnaldrende kone, selv om der ikke vankede nogen medgift men tværtimod fulgte en sulten børneflokk i skørterne på hende.

Måske var hans egen værdi på ægteskabsmarkedet af en eller anden grund ikke alt for stor. Og Ane måtte for sit vedkommende være glad for hvem som helst.

Jens og Ane blev viede i Torsted kirke den 13. december 1806. Året efter fik de et barn, men det døde straks efter fødslen. Børnene fra hendes forrige ægteskab blev boende hos hende, men den flinke Christian måtte af sted til otte års soldater-tjeneste - ham skal vi møde igen mange år senere i København.

Alt tegnede trods alt lysere for vores lille familie i husmands-
huset, men fattigfolk har ikke krav på lykke ret længe ad gangen. Et par år efter Anes bryllup med Jens Nielsen fik han en gigtsygdом, der slog ham ud.

Sine sidste år tilbragte han i sengen. Efter fem års lidelser døde han i 1813 efter et fald fra sengekanten. Hvordan tilværelsen derefter formede sig for den hårdt prøvede unge kone, er ikke helt klart, men af lægdsrullen fremgår det, at i 1814 bor Hans (15 år), Søren (12 år) og Jacob (10 år) hjemme. Men hvilket hjem? Hvor? Det står der ikke noget om.

Lægdsrullen kan tre år senere fortælle, at Søren nu befinder sig i Lystrup, og at Hans på 18 år er i Ravnholt. I den landsby har Hans en halvbror fra faderens 2. ægteskab - den 23-årige Jørgen, og han er kommet på den grønne gren som plejesøn hos en gårdmandsenke.

Det bliver iøvrigt Jørgens lykke: Han slipper for de otte års trælse militærtjeneste, fordi gårdmandskonen påberåber sig, at han er uundværlig for gårdens drift. Det var fritagelsesgrund dengang.

Få år senere gifter han sig med enkens tjenestepige - en gårdmandsdatter. Af folketællingen kan vi se, at de får egen gård og en redefuld af børn. Så heldig var han!

Vi er nu nået frem til 1821, og Hans Olsen i Ravnholt indkaldes til militærtjeneste den 1. juli. Han er 23 år og skal gøre tjeneste i Sjællandske Jægerkorps, som har garnison i København (Kastellet).

I Kongens klæder

Hidtil har Hans Olsen ikke været uden for sin fødeegn og de nærmest omliggende sogne. Han har ikke været i en større by. Har ikke prøvet at sejle. Og nu sendes denne bondeknold, der kun har de mest nødtørftige skolekundskaber, afsted til landets hektiske hovedstad, som ganske vist var temmelig lille i forhold til i dag, men ikke spor mindre overbefolket, støjende og ildelugtende end i vor tid.

Hans kunne se frem til otte lange år i jægerkorpsets mørkegrønne uniform med rød krave, røde kanter og opslag. Knapperne var hvide, og der hørte patrontaske til uniformen - meget stilfuldt! Frederik den VI elskede sine soldater!

Uden at kende detaljerne i Kastelsopholdet tør man antage, at tiden gik med lange vagter i al slags vejr på Kastelsvolden, ved pørtene og foran kommandantboligen, at han har tilbragt uendelig mange timer på eksercerpladser og har deltaget i talrige parader til ære for majeståten, der så ofte som muligt inspicerede sine tropper.

Mandskabet var under streng justits, og fritid var der ikke meget af. Alt i alt et trøstesløst^t liv. Men Hans Olsen var ikke vant til at fordre ret meget af tilværelsen - han klarede sig gennem soldatertiden, den sundhedsfarlige indkvartering og elendige kost.

I 18. bataljons stambog er det noteret, at Hans Olsen fra Ørnstrup, nr 55 i 3. comp. af Sjællandske Jægerkorps er aftrådt den 18. september 1828.

På bar bund

Efter otte år i trøjen stod Hans Olsen udenfor kastelets port. Alle tidligere soldater har erfaret, hvor tomt og forvirrende det føles at sige farvel til kammerater og venner, at have sin frihed og kunne gøre, hvad man vil.

Hvad ville Hans Olsen? Næppe tilbage til landbruget, for det gik rigtig dårligt på landet netop i de år. Men København da? Måske.

Hvad han har taget sig for i de første år efter soldatertiden, er der intet om, men i 1831 kommer vi igen på sporet af ham: Han skal giftes!

Det foregår i Garnisonskirken på hjørnet af Skt. Annæ plads og Lille Strandstræde den 12. maj 1831. Hans Olsen Ørnstrup, som han nu kaldes, er 33 år, og hans brud, Sofie Helene Herold er 25 år. Det er Kr.Himmelfartsdag.

Forloverne er ingen ringere end kongelig fuldmægtig i admiralitetet J.P.Poulsen fra Frederiksberggade 21 og grosserer Fred. Christ. Plum fra Knabrostræde 134.

Hvad Hans har som beskæftigelse, oplyses ikke ved den lejlighed, men da han og Sofie 4 1/2 måned senere bliver forældre til en lille dreng, noteres det i Helligåndskirkens fødselsregister, at faderen er arbejdsmand. Familiens adresse: Kompagnistræde 54.

På denne adresse bor en pottemand, og det interessante er, at pottemanden hedder Christian Olsen Ørnstrup - den flinke storebror, som hjalp sin stedmor og sine små halv-søskende under de svære år i Ørnstrup!

Nu er han gift og har tre døtre. Om ham kan det iøvrigt fortælles, at han ved sin egen dåb hjemme i Torsted kirke blev båret af "pottemagerens datter fra Horsens". Så måske blev interessen for pottemand givet ham i en slags vuggegave.

Skrædderdatteren fra Haderslev

Vi kan ikke gå videre i denne slægthistorie, før der er gjort rede for Sofie Helene Herold (født 4.3.1806 i Haderslev, døbt i Domkirken) og hendes slægt.

En fattig barndom har hun haft tilfælles med Hans Olsen, men ellers havde hun en lidt anden baggrund: Hun var bymenneske, opvokset i en købstad, hvor skoleundervisningen nok ikke har været så ringe som på landet. I sine voksne år i København kan hun have været i huset hos borgerlige familier, omend på en ydmyg plads - under alle omstændigheder må hun have været mere i berøring med højere sociale lag, end sin bondefødte soldatermand.

Sofies far, Johann Friederich Jacob Herold kom fra Quedlingburg, en idyllisk, lille bjergby i Harzen - nu på den østtyske side - og han ernærede sig som skrædder i Haderslev - han findes i den gamle borgerskabsprotokol.

Til ham knytter der sig et fantasifuldt familiesagn, der er blevet bedre for hver gang, det er genfortalt: Man vidste helt bestemt, at han var adelsmand og var flygtet fra Polen. I tidens løb udstyrede man ham endog med et lille "von".

Von Herold, det lød af noget! Og han skulle have været amtskriver, men i gotisk håndskrift er der ikke megen forskel på amtschreiber og amtschneider, og desværre for det kønne sagn var det altså skrædder, han var. Og uden von.

På moderens side kunne Sofie have opremset sine aner helt tilbage til 1539, hvis det havde interesseret hende. Det var navne som bedstefaderens og oldefaderens Wildschütz (begge skovridere i Haderslev), Boldich (en slægt, der kan føres tilbage til Christian den tredie's tyske sekretær) og en stor præsteslægt i Øsby på 1500-tallene: Bramsen. Men det har Sofie næppe vidst noget om.

Hendes tanker har nok mere drejet sig om at klare sig gennem tilværelsen: Hendes søskende døde, moderen døde, og faderen sank ned i fattigdom.

Da han blev begravet, det var i 1837, noterede præsten i Haderslev Domkirkes kirkebog, at Herold boede til leje, var enkemand, og at han kun havde en datter. Derefter: "Angeblich 73 Jahre alt und weiter keine Nachrichten". På det tidspunkt var Sofie forlængst i København.

Her forelskede hun sig i den alvorlige og bundsolide Hans - men der er også den mulighed, at hun var blevet "bragt i ulykke" af en herre af stand, og at barnefaderen i hast sørgede for en passende ægtemand til hende, så der ikke skulle blive nogen skandale. Ikke nogen usædvanlig praktik dengang - horeunger måtte for enhver pris undgås. Og at gifte sig under sin stand, og da slet ikke med en kvinde af tyendestanden, var ganske udelukket.

Hvem kunne vel i en sådan situation være mere velegnet end en "afdanket soldat". Hans Olsen var et oplagt emne. For denne teori taler, at barnet Johan Friederich, kom til verden lidt for hurtigt efter forældrenes bryllup. Desuden viste han sig at have kunstneriske evner og et uroligt sind med trang til eventyr - karaktertræk, som ikke fandtes hos hans yngre søskende.

Det kan også undre, at Hans Olsen, der fægtede sig igennem som arbejdsmand, få år senere kunne skaffe kapital til de vogne og heste, der var forudsætningen for hans videre opstigning i samfundet.

Det skal der fortælles mere om senere. Her nævnes det blot som et indicium på, at velyndere kan have hjulpet ham (- og dermed hustruen og sønnen) til en bedre tilværelse.

På den anden side var det tilsyneladende et stabilt ægteskab, der varede hele livet. Undskyld, kære oldeforældre, det er grimt at kaste mistanke på jer, men barnet kom i utide, det kan I ikke løbe fra.

Næste gang vi træffer det unge par, befinder de sig i Stege på Møn. Barn nummer to skal døbes i Stege kirke den 16. oktober 1833. Han får navnet Cle Hansen Olsen. Faderen benævnes tjenestekarl.

Året efter er der folketælling, og på Møllegaden i Stege finder vi den lille familie - men ikke ret meget længere, for i Københavns vejviser for året 1834 har vi "H.Olsen, hyrekusk, Nørrebro 1 og 2". Og så er vi fremme ved den situation. som indledte denne slægtskildring.

Mod højere mål -

Da Hans Olsens hyrevogn skrumlede omkring i byens gader, var drosker endnu et temmelig nymodens begreb. Det har næppe kunnet give mere end til dagen og vejen. Men Hans stilede mod noget større og mere indbringende: arbejdskørsel.

Et halvt år efter, at magistraten den 3.4.1835 gav ham bevilling til hyrekørsel med egen vogn, får han tilladelse til at ernære sig som sandager - men på betingelse af, at han "forretter borgerlig militærtjeneste" - det betød øvelser på nørre fæld søndag formiddag med borgervæbningen indtil det fyldte 45. år. Det nævnes i dokumentet, at han er medstifter af "det lille vognmandslav".

Det endelige mål, at blive rigtig vognmand, lå langt forude, fordi vognmandslavet var en snæver kreds, der - som alle lav på den tid - klamrede sig til deres privilegier og nødigt lukkede nye folk ind i varmen.

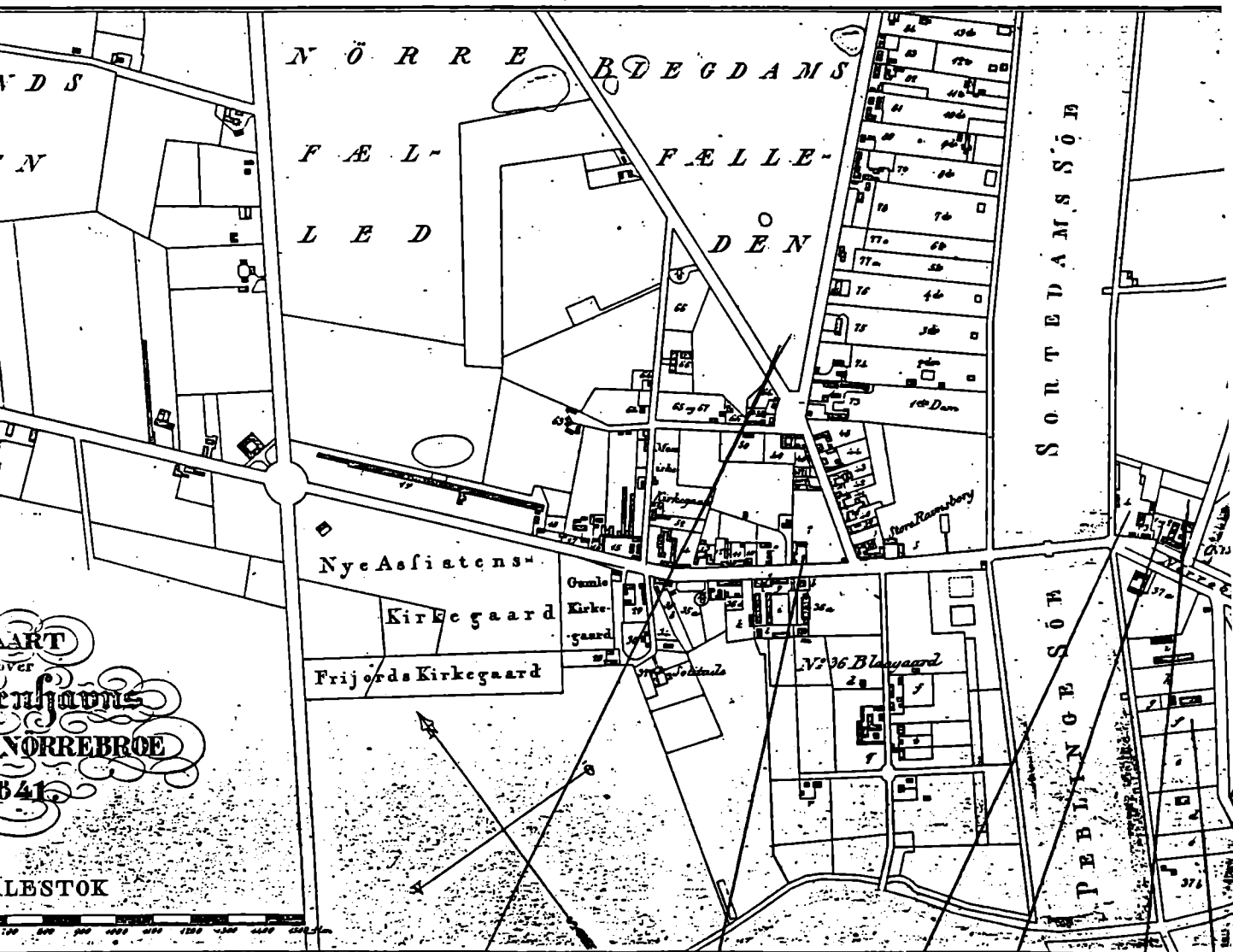
Men sandagning kunne han altså få lov til - forudsat at han var i besiddelse af de nødvendige vogne. Det bekræftede han, og så blev bevillingen underskrevet 14.10.1835. En stor dag i hans liv!

En sandager kørte med sand - det er indlysende. Men var det til private husstande eller detailhandlere? Og måtte han også forsyne de mange byggepladser, hvor man endnu arbejdede på at udbedre skaderne fra bombardementet i 1807?

Under alle omstændigheder forekommer det at være en noget begrænset beskæftigelse, men et faktum er, at fra da af havde Hans Olsen økonomisk fremgang.

KAART
 over
 Kjøbenhavns
 FORSTAD NØRREBRØE
 1841

KORT FRA KØBENHAVNS BYLMUSEUM
 Billedarkivet

KAART
 over
 Kjøbenhavns
 FORSTAD NØRREBRØE
 1841
 MÅLESTOK

Nørrebro 7 A
 Her blev Skt. Johannes kirken bygget

Tømmerpladsen
 Nørrebro 1 og 2

Kirkegården

Før udstykningen var matr. 37 h-i græsningsareal (Accissevanget)

Pladsmangel

Nr. 1-2 var ikke nogen stor grund, men nu skulle der skaffes plads til arbejdsvogne, droske og heste. Desuden skiftede hele området karakter i disse år, fordi overbefolkning af byen indenfor voldene pressede beboerne ud på blandt andet Nørrebro.

I 1834 boede der ganske få mennesker på matrikel 1 og 2, men allerede i 1840 viser folketællingen, at der var 28 beboere. I bygningen nærmest vejen disponerede en familie på seks over stueetagen. På første sal boede Hans Olsen med kone, tre børn, en tjenestepige og to tjenestekarle. Kælderen var også proppet med lejere: syv, hvoraf de seks var logerende, i en bygning, som lå i "haugen", var der to familier på ialt syv personer.

Det var på høje tid, Hans Olsen så sig om efter et sted, hvor der var mere plads.

Det fandt han på den anden side af Sortedamssøen, ude på det "rigtige" Nørrebro. Også dér boede han til leje.

I 1846 kom den store chance: Der skulle holdes auktion over en ejendom på matrikel nr. 7 af Klædebo Udenbyes Kvarter. Heraf blev der udskilt en part med bebyggelse. Den fik betegnelsen 7 A, det nuværende nr. 34.

Grunden var på 3750 kvadratalen, og halvdelen heraf var udlagt til have. Det lykkedes Hans Olsen at sikre sig dette velbeliggende sted.

Atten år efter, at han forlod kastelet med to tomme hænder, var han nu endelig blevet grundejer, havde eget hus og en solid levevej. Fremtiden tegnede lovende.

Nørrebrogade eksisterede endnu kun som vej. Bebyggelsen var spredt og husene lave - som regel kun med stueetage og beboet førstesal. At bygge i højden var forbudt af militæret.

Haverne gav kvarteret et landligt præg, og på de nærliggende fælledejer var der gode græsningsmuligheder. På resten af matrikel 7 var der endnu i nogle år grønt græs.

Hjemmet i nr. 34 (= 7A)

Når Hans Olsens efterkommere passerer hjørnet af Nørrebrogade og Fælledvejen, fortæller de den dag i dag deres børn, at her - lige HER - græssede vognmand Olsens heste! Utroligt i betragtning af den tætte bebyggelse og larmende trafik, som skammer Nørrebrogade i vore dage.

Hans og Sofie fik fem drenge og tre piger. På folketællingskemaet fra 1850 ser situationen således ud: Johan Friderick (kaldt Frederik) er 19 år og i lære som bogbinder.

Tre af børnene går i skole - det er Ane Elisabeth (kaldt Anna) 13 år, Elisabeth (kaldt Lise) 11 år og Conrad, 9 år.

Så kommer de små: Sofie Helene, 6 år, Hans Christian 4 år, og Peter Olaf, som døde inden årets udgang, er 1 år.

Der nævnes ikke noget om Ole. Han er 17 år og bor sandsynligvis hos sin læremester.

Forældrene er henholdsvis 52 år og 44 år. Der er nu tre tjenestekarle til vognmandskørsel.

Til husstanden hører en tjenestepige. Hun hedder Emilie Marie Ørenstrup, er 30 år og ugift - en datter af storebror Christian med pottehandelen, hvilket viser, at de to brødre og deres familier stadig har forbindelse med hinanden.

Folketællingskemaer indeholder sjældent mere end de forlangte oplysninger, men i 1855 tilføjedes, at to af drengene gik i Carlsens institut (Institutbestyrerinde D. Carlsen, Ll. Strandstræde 70), og at to af pigerne gik hos institutbestyrerinde C. Wroblewsky, Nørrebro 36.

Når Hans eller Sofie er kommet med disse oplysninger, må det have været fordi familien satte en ære i at give børnene en god skoleuddannelse og var stolt over at kunne fortælle om det.

Da målet blev nået

I 1851 indtraf en skelsættende begivenhed: Hyrekusken/sandageren blev vognmand og fik et meget højtideligt borgerbrev med segl og mange underskrifter. Her er et uddrag af magistratens snørklede og svulstige skrivelse:

(uddrag af borgerbrev)

¶ - efter at han sin Eed om Huldskab, Lydighed og anden Pligt, som han HANS KONGELIGE MAJESTÆT vor allernaadigste ARVEKONGE OG HERRE, det kongelige Arvehuus, denne Stads Magistrat og sine Medborgere, er skyldig at bevise, havde aflagt, er han bleven antaget til Borger her i Staden, saa at han sin Næring med lige Rettighed, som andre hans Medborgere i samme Stilling her i Staden, kan søge og nyde.

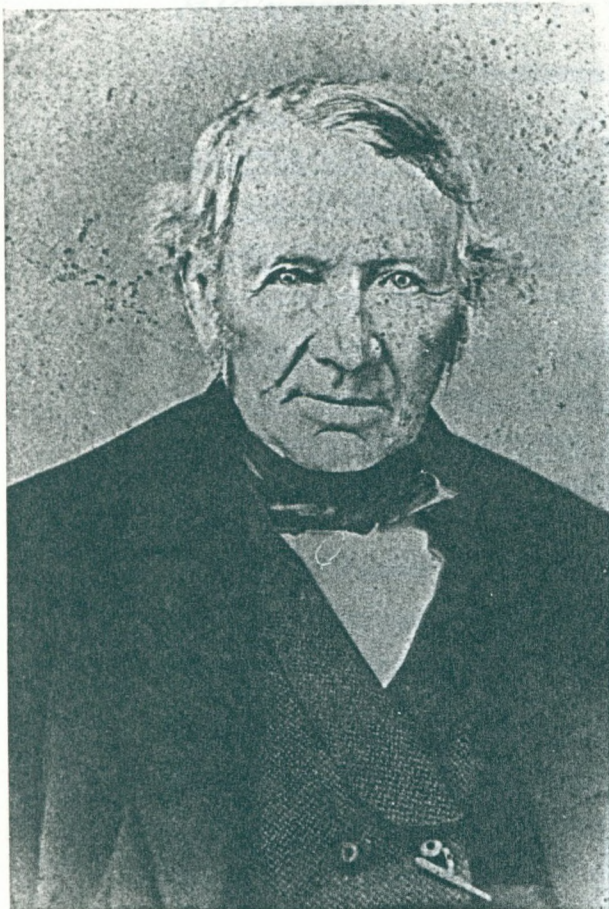
For Hans Olsen kom bevilningen på et meget belejligt tidspunkt. Der var nemlig brug for transportvogne som aldrig før, fordi Københavns forstæder voksede og voksede.

I 1852 blev demarkationslinjen flyttet fra Falkoneralle-Jagtvej til Søernes indre grænse - nu måtte man bygge i højden. Og det gjorde man i et afsindigt tempo, uden reguleringer og uden at tænke sig om. Det var bare om at få husene op at stå. Lejlighederne blev revet væk, og arbejdere i tusindvis flyttede ud i de mørke sidegader på broerne.

For gamle husejere som Hans og Sofie var det naturligvis glædeligt, at grundpriserne steg til svimlende højder, men samtidig blev det forbi med den fred og ro, de havde haft i deres første år på Nørrebro. At opholde sig i midten af en gigantisk byggeplads kan ikke have været lykken.

Indendøre levede familien et stille og beskedent liv med børnene tæt knyttet til sig. Sofie har været en stærk og viljefast karakter, hvad et fotografi fra hendes gamle dage bærer præg af. Uden hende skulle man ikke tro, at Hans var kommet nær så langt i livet.

Det må også være hende, der var drivkraften bag et testamente, som meget betænksomt begunstigede datteren Lise, fordi hun blev boende hjemme hos forældrene og støttede dem på deres gamle dage.

Disse billeder af Hans og Sofie er formentlig fra 1872, hvor de oprettede deres testamente. Han var da 74 år, hun 66 år.

Hans Olsen havde et godt greb om tømmerne men ikke om pennen. Her er hans underskrift på testamentet (1/1 str.)

H. Olsen

Til højre: Sønnen Conrad betalte hver måned afdrag og rente på en droske. (Opslag fra Hans Olsens lommebog)

*For Marty be
110 Kroner og
16 do 66 Qre for
Drosken
April 4. 1883*

---

*For April be alt
110 Kroner og
16 Kro 66 Qre for
Drosken
Maj den 18. 1883
H.O.*

I bestræbelsen på at trække en af 1800-tallenes usynlige kvindeskikkelser frem i lyset, går det måske lidt for meget ud over Hans Olsen. Hvordan hans kone var, kan vi naturligvis ikke vide med sikkerhed, men lad os betragte en af døtrene, hvis udseende kom tæt på moderens.

Datteren blev en meget selvstændig, bestemt viceskoleinspektrice med streng moral. En dame man ikke overså, og dette udsagn fremsættes på baggrund af et personligt kendskab til hende.

Andre af Sofies kvindelige efterkommere, som levede indtil for få år siden, viste sig i vanskelige øjeblikke at have dristighed og handlekraft ud over det sædvanlige.

De sidste år

I 1874, da Hans Olsen var 76 år gammel, overdrog han vognmandsforrethningen til sønnen Conrad. Men måske har det også været på tale, at sønnen Hans Christian skulle føre driften videre, for trods sin beskæftigelse som dyrlæge fik Hans Christian bevilling som vognmand. Tilsyneladende blev denne bevilling aldrig benyttet.

Nu flyttede det gamle par og deres husstand op på første sal, og Conrad med familie fik overladt stueetagen. Den 29. januar 1875 døde Sofie, 69 år gammel. Begravelsen fandt sted på Assistens Kirkegaard, hvor Hans og Sofie mange år forinden havde købt et gravsted, og hvor flere af deres små børnebørn allerede var begravet.

Skt. Johannes kirken var familiens sognekirke, og hertil blev i mange år næsten alle slægtens kirkelige handlinger henlagt, selv om flere af efterkommerne boede i andre kirkesogne. Det forudsatte, at der blev løst sognebåndsløsning, og det blev omhyggeligt noteret i kirkebogen.

(Beboerne i Udenbys Klædebo Kvarter hørte oprindeligt til Trinitatis kirke, men i 1861 blev Skt. Johannes kirken opført i den sydligste ende af fælleden, hvor Nørre alle, Blegdamsvej og Fælledvej støder sammen)

I sommeren 1883, da alle kunne se, at også Hans Olsens liv var nær afslutningen, blev ejendommen solgt for 33.000 kr. På det tidspunkt var han så afkræftet, at hans navn blev prentet "med ført pen".

Det var en forudsætning, at lejlighederne skulle fraflyttes til førstkommande oktober flyttedag, men planen måtte opgives. Hans Olsen var for afkræftet. I februar 1884 døde han.

I modsætning til nutidens strømledede bisættelser og hurtigtkørende limousiner tog man sig dengang god tid til en begravelse. En ligvogn med høj baldakin på fire søjler og drapperinger af sort stof, trukket af to heste, bevægede sig frem i skridtgang.

Lige efter vognen fulgte familie, venner og bekendte til fods, alle i sort sørgetøj og kvinderne med tætte slør for ansigtet. Sådan foregik det endnu i dette århundredes begyndelse.

Trafikken viste respekt for døden - man stod stille med front mod kisten, og herrerne tog ærbødigt hatten af.

Nu kørte de af sted med gamle Hans Olsen. Ved Kapelvej drejede vognen til venstre langs kirkegårdens gule mur, og straks efter kørte den ind ad den første gitterport på Kapelvej. Efter Søren Kirkegaards gravsted passerede man endnu en gul mur, og så gjorde vognen holdt, for gangene, som førte ind til graven, var snævre og labyrintiske. Det var besværligt at bakse den tunge kiste frem til graven.

På gravstenen sad et kors og en hvid marmordue. En rosenranke slyngede sig rundt om stenen. Et støbejernsstakit med låge omgav graven. En lille rund jernstol fuldendte præg af landsbygravsted.

Der var fredeligt og idyllisk i små halvfems år, men da duer og kors af marmor fik handelsværdi, blev københavnske kirkegårde plyndret. Nu er graven sløffet og næsten hele den del af Assistens Kirkegård er udlagt til grønne plæner.

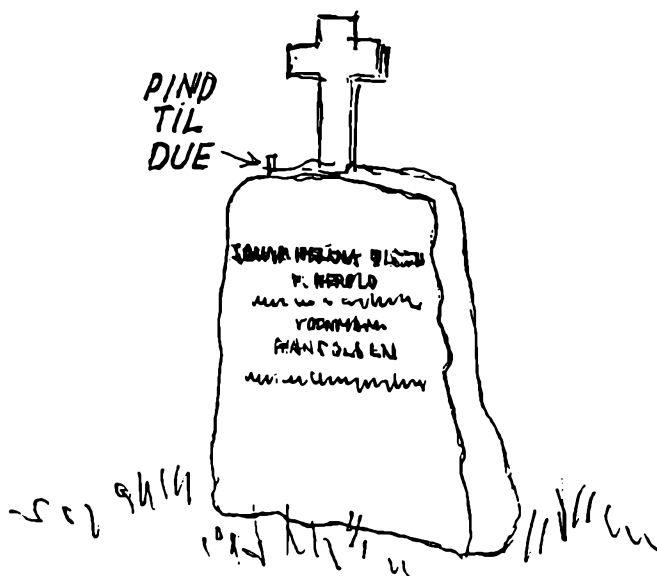

Få dage efter dødsfaldet indførte eksekutoren, sagfører P. Baumann i sin skifteprotokol, at den afdøde foruden pantebrevet efterlod sig 180 kr i kontanter. Indboet blev vurderet til 593 kr. Når udgifter til begravelse, afgifter m.m. var trukket fra, blev der 4.666 kr og 48 øre til hver af de 7 arvinger - uendelig meget mere, end Hans og Sofie i deres yngre år havde kunnet drømme om at efterlade sig. Formuen stammede da også for en stor del fra ejendommens værdiforøgelse.

At der næsten ingen kontanter var tilbage, kan ikke undre, når det betænkes, at Hans Olsen ingen indtægter havde haft i de ni år, der var gået, siden han opgav sit borgerskab.

Af denne årsag havde sønnen Conrad ved salget af ejendommen overgivet sin far en sparekassebog på 8000 kr, som han frit kunne disponere over til flytning og leveomkostninger. Hensigten var naturligvis at fremme fraflytningen. Men andre af børnene har ikke ønsket, at deres afkræftede far skulle udsættes for den uro og angstelse dette kunne medføre.

Som allerede nævnt fik Hans Olsen lov at blive på Nørrebrogade 34 til sin død. Af sparekassebogen var der kun brugt 1.674 kroner. Conrad viste eksekutor sin skriftlige aftale med faderen og fik derefter sin sparekassebog udleveret.

Her kunne beretningen om Hans og Sofie Olsen slutte, men i betragtning af, at flere af deres børn forblev i barndomshjemmet eller boede i umiddelbar nærhed af det, så længe forældrene levede, kan anden generations opvækst og udvikling bidrage til at belyse de gensidige påvirkninger i en familiekreds, der var tæt knyttet til et snævert område af Nørrebro - næsten som havde det været en isoleret landsby.

HANS OG SOFIE OLSENS EFTERKOMMERE I TRE LED:

- I. FREDERIK OLSEN, gift med Louise Digelø
4 børn: A. Sofie, B. Annelise, C. Hans, D. Marie
- II. OLE HANSEN OLSEN, gift med Hansine Larsen
2 børn: A. Hans Julius, B. Sofie Victoria
- III. ANE (ANNA) ELISABETH OLSEN, gift med Friederich August Meyring, 2 børn: A. Hans, B. Frederik (Lauterbach)
- IV. ELISABETH (LISE) OLSEN, Ugift
- V. SOFIE HELENE OLSEN, Ugift
- VI. CONRAD OLSEN, gift med Louise Caroline Hilker (gift 2 gang med Ferdinand Fogh) 2 børn med Conrad:
A. Konrad Louis Olsen (efter adoption: Fogh)
B. Jane Sofie Olsen (efter adoption: Fogh), gift m. Sofus Hansen. 2 sønner: 1. To børn. 2. barnløs
- VII. HANS CHRISTIAN OLSEN, gift med Margrethe Nielsen. 8 børn:
  - A. Anna, gift med Helge Alfred Hallberg, 2 børn:
    1. Bengt Hallberg, gift med Elsa
      - a. datter, 2 børn
      - b. datter, 2 børn
  - B. Poul Olsen (navneforandring: Brunning) gift med Laura Henriette Eriksen. Ingen børn
  - C. Hans Kristian Olsen, udvandret
  - D. Olga Elisabet Olsen, gift med Bendix Jacobsen, 2 børn:
    - a. dreng, 2 døtre
    - b. dreng, en datter, en søn
  - E. Conrad Olsen, død som barn
  - F. Frederik Johannes Olsen, gift med russerinde. 1 barn:
    - a. dreng
  - G. Aage Robert Olsen, gift 2 gange. 3 døtre i første ægteskab, en søn i andet ægteskab
  - H. Helene Dagmar Olsen, gift med Alfred Hedegaard, 2 børn:
    - a. datter,
    - b. søn, gift 2 gange. I første ægteskab en datter og en søn
- VIII. PETER OLUF OLSEN, død som barn

Hans og Sofie Olsens børn og børnebørn:

I. FREDERIK OLSEN

Den eneste af børnene, der ikke var til stede ved forældrenes død, var ældste søn, Frederik, som havde opholdt sig i USA lige siden sin ungdom. Han kom aldrig tilbage til Danmark. (Udvandret 1857 iflg. hans eget udsagn)

Frederiks drøm var at blive kunstner. Han hadede sin læretid som bogbinder af et godt hjerte.- Og tegne kunne han

-der eksisterer fra hans hånd en lille akvarel af Nørreport set udefra - et udmærket arbejde af en dreng, der kun er fjorten år og ikke har fået tegneundervisning.

Så tog han til det forjættede land, staterne. Men det gik hurtigt op for ham, at livet ikke var så solbeskinnet derovre, som man dengang troede hjemme i Europa.

Uden at kunne engelsk, helst også fransk og tysk, var der ingen vej fremad, skriver han i et brev. Og tegneundervisning måtte han også skrabe penge sammen til gennem underbetalt, hårdt arbejde.

Han giftede sig med en ung pige af fransk afstamning, Louise Digelø og levede lykkeligt indtil den nordamerikanske borgerkrig, hvor han - nok noget ubetænksomt - meldte sig frivilligt til tjeneste som landmåler og topografisk tegner.

Borgerkrigen blev længere og mere blodig, end nogen havde drømt om. Da den var forbi, stod han uden midler til at ernære sin familie. Frederik faldt derfor for fristelsen til at deltage i den mexikanske borgerkrig på oprørernes side.

Med rang af topografisk kaptajn havde han fået rige løfter om belønning i form af kontanter og landbesiddelser, men da kejser Maximilian endelig var besejret, forduftede løfterne.

Han og de øvrige nordamerikanske officerer vendte tomhændede hjem til USA.

Washington D.C.

U.S. of North America.

June the 7th 1884.

**SIDSTE BREV
FRA FREDERIK**

Elisabeth. & Sophia Olsen
N°. 7. Niire-Allé,
Kjøbenhavn N.
Danmark.

Elkære Hjemme!

Ederes bære mallem
Brev, som jeg modtogte, d. 12te May 84. og det
ederes af jeres for eders veltagselse for mig og
minne Bjørn, ikke involverer mig i det mig
at manthå jeres, som mig og Nylke og Gjinnord
af det i Gjinnord. jeg som fundelig i det. jeg
minste Afriky Evon, men
ederes sig Evon er
Lug vil jeg
gør

Not delivered within 2 Months
Please return to: S. J. Olsen.
Washington, DC, No 1217, 9th St. N.W.

U.S. of North America.

Mrs Sophia Olsen
Niire-Allé, N°. 7-3
Copenhagen N.
Denmark

Louise ventede trofast i Washington D.C. på sin eventyrer, som såret, afrakket og desillusioneret havde svært ved igen at vænne sig til hverdagen. Men heldigvis havde hun været så snusfornuftig at opspare en del af den løn, han havde sendt hjem fra Mexico, og det reddede den første svære tid for dem.

I årenes løb fik han en tålelig levevej som portrætmaler - det var det nærmeste, han nogensinde kom sin ungdomsdrøm. For at klare til dagen og vejen for Louise og deres fire børn, Sofie, Annelise, Hans og Marie, måtte han arbejde til langt ud på natten, og efterhånden svækkedes hans syn.

Situationen forværredes, da Louise blev alvorligt syg. I et gribende brev fra 1884 fortæller han om hendes voldsomme blodstørtninger men drømmer stadig sin udsigtsløse drøm om at tage familien med til Danmark

Familien kom ikke. Og han skrev aldrig senere til sine søskende. Han blev efterlyst men uden resultat. Tre breve blev bevaret, og det er på grundlag af dem, hans skæbne kan beskrives så indgående.

Han var en glimrende, medrivende fortæller, hvis skildringer af livet i USA og Mexico er læseværdige den dag i dag. En beretning om panikken i Washingtons gader i minutterne umiddelbart efter mordet på præsident Abraham Lincoln har journalistisk format - skade, at hans øvrige breve ikke længere eksisterer.

Hans og Sofie Olsens næstældste søn

II. OLE HANSEN OLSEN

Ole blev født 16.10.1833 i Stege. (Død 19.1.1902 Skt. Johannes) Han blev sat i sadelmagerlære "inde i København", men resten af sit liv boede han og arbejdede på Nørrebro, altid lige i nærheden af forældrenes bopæl. Ved sin død blev han betegnet sadelmagermester. I ægteskab med Hansine Larsen, født 5.2.1832 (Død 28.10.1917

F.A. Meyring skal have været en glad og livlig mand, der gjorde lykke med sine bordtaler på en lidt hjælpeløs blanding af tysk og dansk.

Her er han med Anna og sønnerne Hans og Frederik, alle med den stive holdning, som forårsagedes af fotografens langsomme affyring af magnesium bomben.

Herunder: Højeste mode for velklædte drenge. Hans 4-5 år, Frederik omkring 3 år.

Den 47-årige Frederik og 43-årige Anna hos samme fotograf (Hansen & Weller) - hun i en elegant, ny kjole og han i et andet sæt tøj, ikke meget anderledes end på øverste billede.

Skt. Johannes) kom der to børn, A) Hans Julius Olsen (født 11.10.1866 Skt. Johannes) - udlært billedskærer, gift, et barn, men ikke senere sporet - og B) Sofie Victoria Olsen, født 29.6.1868 (Skt. Johannes). Hun arbejdede hele livet som syerske, døde ugift og fattig 25.12.1838 (Skt.Joh.) i en ussel baggårdslejlighed, Ravnsborggade 2o D uden nogensinde at have boet andre steder end Nørrebro - tæt på forældre og bedsteforældre.

Hans og Sofie Olsens ældste datter

III. ANE ELISABETH OLSEN

Hun var det første af børnene, som blev født på adressen Nørrebro 1 og 2. Af en broderet navneklud fremgår det, at hun gik på Blegdamsskolen, - den er dateret 1848.

På det tidspunkt var Anna 11 år (født 14.8.1837) Hun blev døbt i Trinitatis, som på det tidspunkt var sognekirke for Udenbys Klædebo kvarteret. Som 26-årig blev hun gift med en indvandret tysk bagermester, Friederich August Meyring, født 4.8.1833 på Hannover-egnen. Han nedsatte sig som bagermester i København 16.4.1863 (Landemærket 22) og få dage efter fandt brylluppet sted (28.4.1863).

Senere blev forretningen flyttet til Griffenfeldtsgade 58, der heller ikke ligger så forfærdelig langt fra Annas forældrehjem. Kvarteret nord-øst for Ladegårdsåen var netop i de år under udvikling, så kunder var der nok af.

Ved folketællingen 1880 havde Meyring en butiksjomfru, en kokkepige, en tjenestekarl og en læredreng. Forretningsmæssigt havde der været medgang, men i hjemmet var der sorg på sorg.

I 1871 mistede de en 3-årig dreng, - året efter døde deres førstefødte, en dreng på seks år, og i 1874 fik de en datter, der kun blev 1 år og 4 måneder. Disse tre børn blev som de første begravet i det gravsted, som bedsteforældrene havde købt på Assistens kirkegård.

Men så blev der født to drenge, og med dem gik det endelig godt, trods datidens livstruende børnesygdomme. Det

var Hans Sofus Conrad Meyring (født 23.8.1876 Skt Johannes) og Frederiks Conrad Meyring (født 31.12.1878 Skt Johannes) De fik en glimrende opdragelse, var yderst velbegavede og blev begge jurister.

Deres gode humør og charmerende væsen gjorde dem afholdte - ikke blot blandt deres yngre kusiner men i ethvert selskab, hvor de viste deres evner for at spille, synge og danse.

Cand.jur. Hans Meyring praktiserede til 1912. Var 1913-14 direktør for en skotøjsfabrik og fra 1914 redaktør af Motortidende. Han døde 14.4.1923 i Søborg. 28 år gammel giftede han sig 4.7.1904 (Søllerød kirke) med Ellen Vilhelmine Dorothea Frost, født 8.10.1879 (Frederiksberg kirke). Deres eneste barn, en datter, fik i sit ægteskab kun et barn, en datter, der er ugift.

Frederik Meyring blev overretssagfører. I 1912 tog han navneforandring til Lauterbach. Han døde 16.7.1952 (Slotskirken). I 1914 blev han gift med kommunelærer Edith Meltzer.

Allerede i 1901 (14.10) var Anna død, kun 64 år gammel. Ni år senere (20.2.1910) døde Friederich Meyring, som på det tidspunkt forlængst havde afhændet sin forretning. De blev begge begravet i en grav, der grænser op til Hans og Sofies gravsted. Her er senere sønnen Hans og hustruen Ellen begravet.

Fra tiden omkring 1880-90 er der bevaret en morsom historie om små fætre og kusiners spændende besøg i den Meyringske bagerforretning. Deres søde tante Anna gav bagerjomfruen besked på at give børnene en stor pose wienerbrød og kager med hjem - men bagermester Meyring, som havde et øje på hver finger, greb ind: Det skulle være brød fra dagen før!

Så snart han var vel ude i bageriet igen, fik tante Anna hurtigt skiftet posens indhold om til det nybagte. Og det var et helt paradys for børn fra et dyrlægehjem, hvor pengene sandelig ikke blev brugt på søde sager.

Hand og Sofie Olsens døtre

IV, V. ELISABETH OG SOFIE OLSEN

To år efter Anna, kom Elisabeth og fem år senere blev Sofie født, så der har været tre piger på række, med to storebrødre og tre mindre brødre.

Elisabeth - aldrig kaldt andet end Lise - blev født 29.9.1839 (Trinitatis) - og Sofie Helene blev født 31.10.1844 (Trinitatis). De forblev begge ugifte. Og de boede hos forældrene, lige til den længstlevende døde. Da var de 45 og 40 år gamle.

Lise, den tunghøre, hjemmegående, flyttede ind hos sin søster, der var blevet viceskoleinspektør på kommuneskolen i Nørre alle, og hvor hun nu fik en lejlighed.

Kvarteret omkring denne skole var - og er - et af de tættest bebyggede områder på Nørrebro, men hvor der nutildags er ganske få mennesker i hver af de små, mørke og usunde lejligheder, kunne der i forrige århundrede være 40-50 voksne og børn i en enkelt opgang.

Det har næppe været let at holde styr på ungerne - hverken hjemme eller i skolen - under sådanne forhold. Da en syv-årig lille niece, Annie Meyring, i en kortere periode blev elev hos Sofie, måtte hun ikke tilbringe frikvartererne i skolegården men skulle gå op til tante Lise i skolens taglejlighed. Barnet skulle ikke gerne lære gloser, som lå udenfor familien Meyrings ordforråd.

Lise og Sofie boede på skolen lige til Sofie blev pensioneret som 75-årig i 1919.

Lise var blid og stilfærdig og tog sig med kærlig hånd af hjemmets anliggender. I ledige stunder malede hun. Et oliemaleri med motiv fra et ferieophold i 1902 viser, at hun havde medfødt talent. Brodering var en anden af hendes færdigheder. Af udgifterne i en efterladt regnskabsbog ses det, at der blev købt ikke så lidt guldtråd og andre håndarbejds-materialer.

Ungdomsbillede af den elskelige Lise (Elisabeth), hvis skæbne det blev at passe forældrene til deres død. Hun ser ikke helt så alvorlig ud som Hans Christian og Sofie, men de var alle tre tungsindige. Hendes lange, tykke fletning er lagt kunstfærdigt op i ringe over nakken, og hun har sin fineste kjole på til optagelsen hos Ludvig Grundtvig, Atelier for Photographie, Amagertorv 10. Portraitmaler og Fotograf. Mon Lise er mere end 18 år gammel?

Lige så selvudslettende Lise var, ligeså udadventt og selvstændig var hendes søster Sofie. Allerede som syttenårig fik hun plads som privatlærerinde i et hjem (1861). I 1864-65 underviste hun i Sønderjylland og må derfor på nærmeste hold have set de tyske soldater vælte op gennem landet efter at have knust den danske hær.

I 1868 er hun på Kalundborg Ladegård, stadig som lærer. Fra 1869 var hun tilknyttet Københavns Skolevæsen. Det ses ikke, at hun nogensinde fik en seminarieuddannelse, men blev som tidligere nævnt alligevel viceskoleinspektrice.

Sofie var myndig og streng, og hendes moralske anskuelser ville have glædet den engelske dronning Victoria.

Om sommeren holdt søstrene ferie sammen snart et sted, snart et andet, så de fik i tidens løb set sig ganske godt om indenfor landets grænser. Og i Norge og Sverige.

De var tæt knyttet til deres yngre bror, Hans Christian, med hvem de dannede et familieråd, som grundigt overvejede den yngre generations eventuelle forlovelser.

Ve den arme unge pige, der vovede at holde stævnmøder uden, at hendes udvalgte først var blevet beskuet af det strenge trekløver (Hans Christians kone, Margrethe, spillede øjensynlig ikke nogen rolle i den forbindelse).

Lise døde i 1922, 83 år gammel. Sofie døde 5.1.1930 (Vartov kirke og Skt. Jakobskirken). De tilbragte deres sidste år i en lejlighed foran på Østerbro: I.E.Ohlsensgade 6 med gårdudsigt til en hestestald - næsten lige som i deres barndom.

Alderen havde mildnet den strenge Sofie - hun huskes som en sød tante. En rædselsfuld kedelig nytårsdag, der skulle tilbringes hos hende og den lige så gamle hushjælp, lille museagtige frk. Rasmussen, blev til alles overraskelse ustyrlig morsom. Sofie havde, guderne må vide hvor, opsporet nogle tørrede kinesiske blomster, som fra ingenting udfoldede sig i et glas vand til eventyrlige vækster. Sofie blev fra den dag vores yndlingstante.

Udgiftes Januar		Indtægtes Januar	
Sølvtråd	92	3 Skjorte	1. 50
Guldtråd	50	1 Do	3. 65
4 Låse med Kros	113	6 do	3. -
Haarvare	10	3 Korse med Kros	7. 50
3 Låse til Guldtråde	36	1 Armbånd	1. -
Sølvfiligran	13	2 Guldtråde	4. -
2 Ruller Guldtråd	2	3 Sølvdo	4. 50
3 Låse	83	1 Kros	1. -
10 Haarvare	33	af Papir til Frie Rose	60
3 Låse	105	1 Armbånd	1. -
3 do til Armbånd	43	3 Haar Smykker	2. 40
6 Ståner	81	1 Korse med Kros	2. -
Udskrivningsmaal	8	1 Broche	25
Sølvtråd	118	1 Korse med Kros	2. -
1 Rulle Filigran	60		
2 Låse	50		
3 Ruller Guldtråd	270		
	<u>1399</u>		
			31 40
			13 99
			<u>17 41</u>
			Summe

Elisabeths januar-regnskab (fra et ukendt år)

Guldtråd, sølvtråd og låse er de største poster på udgiftssiden. Indtægterne stammer fra salg af så forskellige håndarbejder som for eksempel armbånd, hårsmykker og broderi på skjorter, bluser og kjoler - med et svimlende overskud på 17 kroner og 41 øre.

Hans og Sofie Olsens barn nr.

VI. CONRAD OLSEN

Af Hans og Sofies sønner var der kun een, som blev medarbejder i vognmandsforretningen - det var Conrad, født 5.9.1841 (Trinitatis). Han blev boende i forældrenes hus, også efter at han havde giftet sig med Louise Caroline Hilker fra Gundsømagle. De fik to børn: Conrad Louis, født 31.7.1883 (Skt. Johannes) og Jane Sophie, født 26.9.1874 (Skt. Johannes).

Conrad fik borgerskab som vognmand, og efter at faderen havde trukket sig tilbage, flyttede han forretningen til det nærliggende Blågårdsgade og lagde op til en moderne linie.

Hans stolthed var en fornem kareet med store, blanke glasruder, sidste skrig i branchen, og sikkert forholdsvis lige så ekstravagant som de luksusbiler, Mercedes eller Ferrari nutildags fremstiller.

Kareten figurerer på en reklameseddel på størrelse med en halv avisside. Denne tryksag anvendte Conrad som en slags visitkort under behandlingen af hans fars dødsbo. Og sagfører Baumann lagde den ind i sagens akter. Derfor findes den i dag og til evig tid i landsarkivet for Sjælland.

Meget overraskende for sin eftertid kaster den energiske og foretagsomme Conrad sig allerede året efter ud i et helt andet erhverv. Han søger om borgerskab som gæstgiver og får bevilling 27.4.1886.

Af politiets "mandtaller" fremgår det, at familien 1.5.1886 bor Nørregade 21, stuen. De har endnu ingen tjenestefolk, men et halvt år senere er der ansat tre ganske unge tjenestepiger, som er tiltrådt et par måneder tidligere.

I maj 1887 (nu Nørregade 9) er der to (andre) piger og en logerende: en "kogeelev". Conrad er blevet 46 år, hans kone 36 år og datteren Jane 13 år. Sønnen Conrad nævnes ikke i hverken denne eller de efterfølgende mandtaller.

Blaagaardsgade 27. **CONRAD OLSEN, VOGNMAND,** Blaagaardsgade 27.
udlejer Karetter, Landauere, Char a banc's Arbejdsvogne m. m.

27 **CONRAD OLSEN'S Vognmandsforretning Blaagaardsgade** 27

Blaagaardsgade

27 **CONRAD OLSEN'S Vognmandsforretning Blaagaardsgade** 27

Blaagaardsgade

CONRAD OLSEN anbefaler sig med Karetter, Landauere, Char a banc's og Arbejdsvogne,
forhen Nørrebrogade, IIII
Blaagaardsgade Nr. 27.

1/2 Str.

Da Conrad i sin fars sidste levetid fik frie hænder, slog han smæld med piskan og lod pengene springe til en stor og dyr reklameseddel med et flot billede - måske en standard-kliche fra bogtrykkerens skuffe - men ikke mindre imponerende af den grund. For det var i 80'erne, hvor man almindeligvis endnu ikke havde taget de nye forretningsmetoder i brug. Conrad får sit budskab frem. Og trykkeriet får luftet sættekassernes mange forskellige skriftsnit og rammer.

Alle medhjælperne udskiftes ret hyppigt frem til november 1889, hvor Conrad får bugtindebetændelse og dør (6.11.1889 Trinitatis og Frue kirke). Han blev 48 år.

Louise får bevilling som restauratrice og fortsætter på egen hånd uden medhjælp men med datteren Jane ved sin side. I 1893 bliver forretningen solgt.

Enkefru Louise Olsen, født Hilker, blev derefter gift med glarmester Ferdinand Fogh, som adopterede hendes to børn.

Sønnen Conrad Louis arvede glarmester-virksomheden F.Fogh & Søn efter sin stedfar. Datteren Jane giftede sig med sagfører Sofus Hansen og fik med ham to drenge med efternavnet Fogh-Hansen. Den ældste af dem fik to børn, den yngste er ugift.

Hans og Sofie Olsens barn nr.:

VII HANS CHRISTIAN OLSEN

Hans og Sofies yngste søn, når vi ser bort fra Peter, der døde 3/4 år efter fødslen, var Hans Christian, født 11.9.1846 (Trinitatis). Som den eneste af børnene fik han en studentereksamen, derefter studerede han til dyrlæge - det var dengang en uddannelse på få år.

I 1870, hvor han er 24 år gammel, har han praksis i Buddinge efter først at have praktiseret forskellige andre steder.

Buddinge var et lille bondesamfund, langt ude på landet. Her træffer han den jævnaldrende gårdmandsdatter, Margrethe Nielsine Nielsen, født i Gentofte 7.3.1846.

De blev gift i Gladsaxe kirke 22.7.1870

Margrethe var en glad og munter pige. Hans Christian en tung, alvorlig natur, hun havde gået i landsbyskole og fik aldrig rigtig lært at skrive og stave, mens han var verdensmand, velformuleret og velskrivende.

De levede et langt liv ved hinandens side og fik ikke mindre end otte børn, hvis skæbne der gøres rede for i senere afsnit.

Hans Christian udviklede sig til en myndig, noget reserveret familiefader, for hvem hustru og børn havde den største respekt.

Nem var han sandelig ikke! Nogle af hans børn beskrev senere hen deres far som sur, gnaven og indesluttet. Andre mindedes ham søm alvorlig og tung. Margrethe kaldte ham en stud.

Der er overleveret en lille historie fra middagsbordet i det Olsenske hjem:

Margrethe (indsmigrende)	Vil du ha' lidt mere steg?
Han (gnavent)	Nej.
Hun	Bare en <u>lille</u> skive?
Han	NEJ!

Hvorefter resten af familien fortsætter måltidet med velbehag. Hans Christian fortryder mere og mere. Han udkæmper en lang kamp med sig selv og brummer til sidst:

Nå, så gi' mig da et lille stykke til.

Hvor henrivende! Den gamle hustryran får det behændigt til at virke, som om han, den føjelige sjæl, er nødt til at rette sig efter utidigt presseri.

I selskabslivet skal han have været munter, livlig og belevet. En glimrende festtaler. Men selv den bedste mand kan vel tabe pusten, når han efter en hård arbejdsdag træder ind i sin lejlighed til otte livlige unger, skrig, skrål og våde bleer. Dertil er at sige, at det burde han have tænkt på noget før.

Margrethe var børnenes varme midtpunkt. Mild, trøstende og hjælpsom. I "mørkningen" før petroleumlampen blev tændt, samlede hun dem om sig og fortalte eventyr, som de lyttede åndeløst til og huskede resten af livet.

Hun fulgte dem som voksne og var, hvad man kaldte en rigtig kyllingemor - det var før rugemaskinernes varmelamper.

Der er foran fortalt om børnenes besøg i det Meyringske bageri, men de kom også hos Margrethes familie. Det var en stor begivenhed, når de skulle besøge Margrethes bror, Andreas, på den gård han havde overtaget efter forældrene.

Udflugten foregik på den måde, at børnene kørte med sporravn til endestationen på Nørrebro, Lygten, den nuværende Nørrebro-station. Her ventede onkel Andreas med hestevognen, og så skrumplede man ud ad Frederiksborgvej, omgivet af frodige marker, til det landlige Buddinge - en lang, lang tur fuld af oplevelser.

Det kan næppe imponere nutidens unge, som tager med forældrene på ferie til Rhodos, med idrætsskubben til forskellige sportshaller og med skolen på studieture til fjerne egne. Men for dyrlæge-børnene var det uvisnelige minder.

Hans Chr. blev i 1887 ansat i Københavns kommune og var fra 1889 dyrlæge af 1. klasse ved torve- og slagtehallerne bag Halmtorvet. De var nybyggede og blev betragtet som meget moderne.

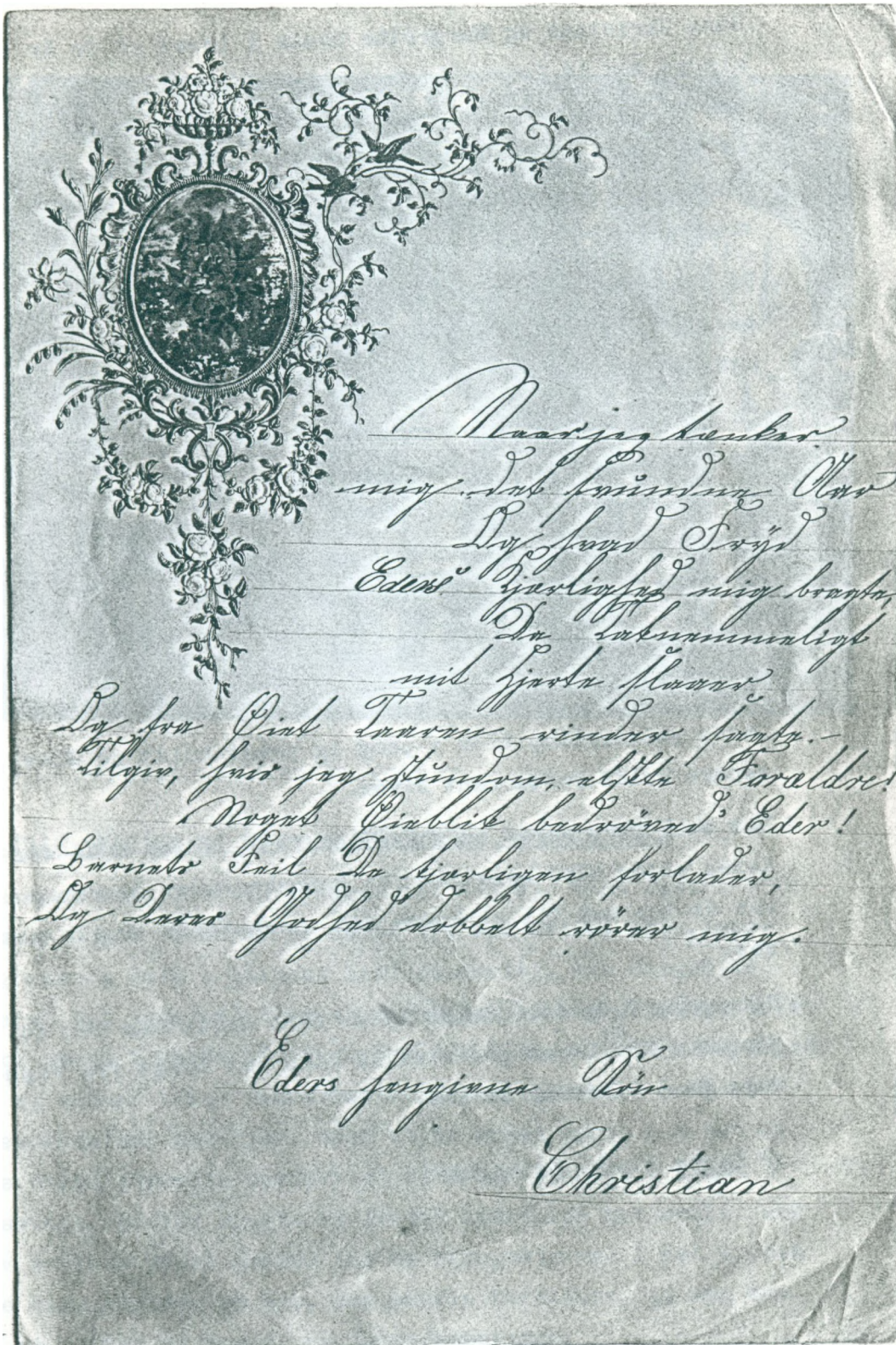
Fem år før havde Hans Christian med statsstøtte været på studierejse til Tyskland og Østrig, så han var fremme i forreste række på det veterinære område. I 1920, da han var 74 år, blev han pensioneret.

Af en fyrstelig årsgage på 8.600 kr. fik han 2/3 i pension. Selv om 5.733.33 kr ikke lyder af ret meget i vore dage, var det dog i 1920 nok til at leve rimelig godt. Han kunne endog ved sin død mange år senere efterlade sig en opsparing, svarende til fem års pensionsbeløb.

Tilknytningen til slagtehallerne medførte, at han tilbragte disse år i umiddelbar nærhed af Halmtorvet. Rynk ikke på næsen af følgende adresser: Vesterbrogade, Viktoriagade, Saxogade, Dannebrogsgade, Gasværksvej, Colbjørnsensgade, Helgolandsgade - det var yderst respektable kvarterer i forrige århundrede.

Inden Halmtorvstiden var der adresser som f.eks Cort Adlersgade og Holbergsgade. Og efter pensioneringen: Enghavevej.

Hans Christian har engang glædet sine forældre med dette fine nytårsdigt på brevpapir med guldornamenter og kulørt blomstermedaljon. Desværre glemte han at datere sit værk, men den svulstige, forskruede stil kunne tyde på, at gymnasietidens litterære studier har øvet en vis indflydelse på ham.

Hans Christian og Margrethe boede i løbet af 50 år i ikke mindre end 14 forskellige lejligheder. Hun kunne prise sig lykkelig, hvis de undtagelsesvis blev mere end to-tre år på samme sted. Hvis Margrethe så noget træt og udslidt ud på sine gamle dage, så har vi måske en del af forklaringen her.

På deres ældre dage, hvor børnene var fra hånden, tilbragte de nogle uger hver sommer i Københavns nordlige omegn. Skovshoved var et af de foretrukne feriesteder.

De lejede en del af et gammelt fiskerhus og levede stille og fredeligt under primitive forhold. Det var idyllisk men gav en husmor en hel del ekstra besvær med gammeldags komfurer og upraktiske køkkenindretninger. Derfor tog man en masse grej med sig fra byen og foretog i virkeligheden en reel flytning. Margrethe havde altid nok at skulle klare.

Deres guldbryllup blev i pomp og pragt holdt på Wivel, senere kaldt restaurant Wivex.

Det skal have været en storslået fest, efter hvad der dagen efter blev berettet for børnebørnene. Desværre var de for små til at komme med. Sengetiden skulle passes.

Margrethe døde 10. januar 1924. Hans Christian den 10. januar 1928.^{x)} Deres gravsted lå ikke ret langt fra vognmand Hans Olsen og Sofies.

x) Maria kirke, Istedgade

Stilfuld skovtur på en varm sommerdag omkring 1920

Grosserer Aage R.Olsen (yderst til højre), hans hustru Affa (nummer 2 fra venstre) og deres tre små døtre, Erna, Anne-Margrethe og Ruth i elegant lyst sommertøj, men Margrethe (yderst til venstre) Lise og Sofie holder sig til sort eller mørkt omend i lette stoffer. Dyrlæge Olsens habit er lysegrå, han og sønnen bærer sommerhatte. Bemærk damernes pompøse hovedprydelser med fjer, slør eller anden pynt, som det må have været temmelig besværligt at holde styr på i dansk blæsevejr. Derfor brugte de to-tre drabelige hattenåle, der blev stukket tværs gennem hat og håropsætning. I den spidse ende blev der sat en dup, som skulle forhindre, at man kom til at stikke øjnene ud på forbigående.

Lise er krumbøjet og stærkt ældet. Hun døde få år senere. Men også Margrethe bærer præg af årenes slid, hvorimod Hans Christian udstråler vitalitet og trivsel.

HANS CHRISTIAN
OG MARGRETHE OLSENS
EFTERKOMMERE

- A. ANNA OLSEN
gift med Helge Alfred Hallberg, 2 børn:
I. Bengt Hallberg, gift med Elsa Holm
2 børn:
a. datter, gift, 2 børn
b. datter, gift, 2 børn
II. Elsa Margrethe Hallberg, ugift
- B. POUL OLSEN, navneforandring til BRUNNING
gift med Laura Henriette Eriksen. Ingen børn
- C. HANS KRISTIAN OLSEN
udvandret til USA. Ukendt skæbne
- D. CONRAD OLSEN
død som 9-årig
- E. OLGA ELISABET OLSEN
gift med Bendix Jacobsen, 2 børn:
I. Søn, gift, 2 døtre
II. Søn, gift, 1 datter, 1 søn
- F. FREDERIK JOHANNES OLSEN
gift med russerinde, ukendt navn, 1 barn:
I. Jan Friderich Olsen
- G. AAGE ROBERT OLSEN
gift 1.gang med Affa (ukendt efternavn) 3 døtre
gift 2.gang med Astrid (ukendt efternavn) 1 søn
I. datter, gift
II. datter, gift
III. datter, ugift
VI. søn, vistnok ugift
- H. HELENE DAGMAR OLSEN
gift med Alfred Hedegaard, 2 børn:
I. datter, ingen børn
II. søn, 2 børn i 1.ægteskab. Ingen børn i
2. ægteskab

(Hans Christian og Margrethe Olsens efterkommere)

A. ANNA SOPHIE AMALIE OLSEN

Hvor i Gladsaxe, Anna blev født 6.8.1871, er det ikke muligt at fastslå, for hverken kirkebog eller folketælling giver stedangivelse. Hun havde sin mors blide sind: Som storesøster tog hun sig kærligt og omsorgsfuldt af sine mindre søskende. Og de på deres side så op til hende - ja, nærmest forgudede hende (Et udsagn fra søsteren Olga).

Så snart Anna kunne undværes hjemme - det var formentlig, da den nærmest efterfølgende søster, Olga, var 13-14 år, kom Anna på kontor.

Kvinder havde så småt indset, at også de burde have en uddannelse, og for Anna var en stilling hos Carl Aller et stort skridt ud i det pulserende liv, som hendes yngre brødre forlængst havde lært at kende.

Udgiveren af Familie-Journalen havde allerede dengang et kendt og velagtet navn. Han ejede ejendommen Blågårdsgade 32, hvor der var redaktion, kontor og trykkeri. Der var ikke langt, ^{for Anna} at gå fra forældrenes lejlighed på Vesterbro.

På Familie-Journalen traf Anna tre charmerende søskende fra Landskrona: Elisabeth, Sigurd og Alfred Hallberg. De to førstnævnte havde opnået betroede stillinger, og i 1886 sluttede lillebror Alfred sig til dem efter sin studenteksamen. Dengang var det bemærkelsesværdigt at være student, man var noget, og efter Alfreds navn i den københavnske vejviser er titlen derfor angivet.

Annas bekendtskab med familien Hallberg udviklede sig til venskab - og en dag forlovede Alfred og Anna sig. De blev gift i Trinitatis kirke 1.7.1896 (Kirkebogen: Helge Alfred Benedictus Hallberg, kontorassistent. Willemoesgade 69, født i Landskrona 11.5.1866) I vejviseren står Alfred opgivet som H.A.B.Hallberg.

Anden Juledag 1893 i dyrlægehjemmet (uden dyrlægen)

Det kunne ligne dyrlæge Olsen at liste ind til sit skrivebord i herreværelset, så snart gæsten Alfred Hallberg begyndte at opstille sit fotoudstyr. Men de øvrige blev. Det er fra venstre Poul, **S**iddende med et blad i hånden: Olga, derefter Anna med hvid blondekrave, Alfreds søster Elisabeth Hallberg, og veninden Augusta Lassen. Siddende helt til højre mor Margrethe med sit allerfineste hvide forklæde og en lille hvid kappe på hovedet. Stående bag hende: Hans, 19 år, måske allerede på det tidspunkt med en billet til USA i lommen. På originalbilledet kan man gennem døråbningen svagt skimte de tre yngste: Frederik, Aage og Helene, som danser om juletræet. Familien bor i 1893: Dannebrogsgade 12, en af de utallige adresser, som de hyppigt skiftede mellem. Alfred sendte billedet 18.11.1925 med ordene: Hvor meget vand er der ikke løbet ud i søen siden den gang!

Annas adresse var i 1896 Gasværksvej 11, hvor hendes forældre boede.

Alfred Hallberg gav dyrlægefamilien en helt ny dimension i tilværelsen: Han var meget musikalsk, kunne spille og digte. Var beløst. Og i besiddelse af et fotografiapparat⁶ og udstyr til kunstlysoptagelser. Han var med andre ord yderst avanceret. Det er takket være ham, der eksisterer en optagelse fra en hyggeaften i dyrlægehjemmet. Andenjuledag 1893 (Dannebrogsgade 12.)

I det lange løb var det ikke let at eksistere på en kontoristgage, og endnu vanskeligere må det have været, da sønnen Bengt og datteren Elsa Margrethe blev født. (Bengt Christian Schuwert Hallberg, 15.10.1897, Elsa Margrethe Hallberg 16.7.1899)

Alfred Hallberg så sig om efter en mere vellønnet stilling. Den fandt han i 1899, hvor han blev kasserer i den danske filial af et amerikansk livsforsikringselskab: The Mutual Life Insurance Co of New York, Sankt Annæ Plads 28.

Der kom en række gode år for Alfred, Anna og deres to små børn, men en skønne dag fik forsikringselskabet ny lokal-direktør, — kort efter blev filialen lukket, og så stod Alfred uden arbejde.

Det må have været i 1905, for ifølge vejviseren flytter selskabet netop i det år til en ny adresse. Desuden sammenfalder det med, at Alfred og Anna udskiftede deres bolig på Mariendalsvej (nr. 28, 2.sal) — et smukt og fredeligt kvarter — med en af Vesterbros triste sidegader, Reventlows-gade (nr. 66.3.sal) langs Hovedbanegårdens vestside, dengang et respektabelt kvarter men på baggrund af Mariendalsvej et stort tilbageskridt.

Alfred arbejdsløs! I denne katastrofesituation viste Anna

HANS, ANNA og POUL
- de tre ældste

CONRAD i femårs-
alderen

HELENE i 1907, 20 år

OLGA, antagelig om-
kring tyve år

hvad der boede i Sofie Helene Herolds kvindelige efterkommere: Anna omdannede deres lejlighed, så der var plads til spisegæster - måske lejede de også værelser ud - og hun tog resolut fat på madlavning, opvask og rengøring.

Det var der også andre kvinder, som gjorde i samme periode, men Anna har nok taget for hårdt fat - det skadede hendes helbred. Og værre endnu blev det, da Alfred pådrog sig en tuberkulose, så hun også havde ham at passe.

Måske er Anna blevet smittet allerede da, men hendes sygdom brød først ud flere år efter. For børn på otte og seks år er det svært at blive overladt til sig selv - det var en trist tid for dem.

Alfred overvandt sin tuberkulose og fik - takket være sine søskende hos Aller, en stilling på den svenske redaktion af Familie-Journalen i Helsingborg.

Nu tegnede det lidt lysere, men Annas helbred blev dårligere og dårligere. Hendes mor, Margrethe Olsen, opholdt sig en tid hos hende og skriver den 1. juli (ukendt årstal) til sin anden datter, Olga:

"Natten mellem fredag og lørdag betød det liv eller død. Hun lå træt hen med en temperatur af 39.9 - jeg var oppe hele natten og Guttemand og jeg sad og græd det meste af natten. Og så sagde han Du tror da ikke at mor dør. Du kan tro at det skar i mit hjerte"

Senere i brevet:

"Gudskelov ser det meget bedre ud nu er temperaturen næsten normal men hun er meget svag. Men vi har fået en udmærket husbestyrerinde så jeg håber at det nok kan gå. Til flytningen kan jeg ikke blive, det trækker lidt i langdrag men jeg har tænkt at hvis det bliver en lørdag kunne jeg tage derover og hjælpe lidt til."

I et andet brev, poststempelt 2.7.1907 lyder det:

"Anna er vedblivende bedre. I går skulle hun lidt op. Alfred kom hjem i onsdags. Jeg rejste hjem i tirsdags. Du kan tro at der var gråd."

(Da Margrethe Olsen skrev meget utydeligt og stavede, som hun udtalte ordene på gammel nordsjællandsk dialekt, har det været nødvendigt at "oversætte" de ovenstående citater. Vel var hun ingen ørn til brevskrivning, men om hendes bankende varme moderfølelse er der ingen tvivl - den går som en rød tråd gennem alle efterladte breve)

Et ophold på en svensk kuranstalt (Såvsjö) blev forsøgt - desværre uden resultat. Og på det danske sanatorium Vejlefjord kunne lægerne heller ikke standse tuberkulosens hærgende fremmarch.

Anna døde på Vejlefjord 19.9.1909, kun 38 år gammel. Hun blev begravet på Vestre Kirkegård i København, hvor senere Alfred og hendes to børn også kom til at hvile.

Min elskede Hustru, mine 2
Børns altopofrende Moder, vor
kærlige Datter, **Anna Sophie
Amalie**, døde den 19. Septbr.
1909 paa Vejlefjord Sanatorium,
Alfred Hallberg,
Redaktør, Helsingborg.
H. C. Olsen,
Dyrlæge.
Margrethe Olsen.
Begravelsen foregaar fra Ve-
stre Kirkegaards store Kapel
Lørdagen den 25. ds. Kl. 1 1/4.

Tillkännagifves
att Gud den Högste i sin out-
grundliga vilja behagat
den 19 Sept. 1909
efter ett långvarigt och tåligt
buret lidande till sig
hemkalla

min trofasta maka, mina barns
allt uppoffrands moder

Anna Sophie Amalie,
f. Olsen,

i en ålder af 38 år, djupt sörjd
och saknad af mig och våra
två barn, föräldrar, syskon,
släktingar och många vänner.

Alfred Hallberg,
Helsingborg.

Såliga äro de renhjärtade, ty
de skola se Gud!

Pauli 1:sta bref till Korint,
18 kap.

Begrafningen äger rum å
Vestre Kirkegaard i Köpen-
hamn.

Alfred Hallberg bevarede kontakten med Annas forældre og søskende. Således har to af Annas københavnske nevøer en klar erindring om den søndag, hvor Alfred havde inviteret de to 9-10-årige og deres forældre til frokost i villaen i Råå nogle få kilometer syd for Helsingborg.

Mange bøger i høje reoler. Smukke møbler. En kridhvid dug. Dejlig mad. Og så det allerbedste: At sidde ved siden af en herre, der afslørede, at han var doktor X! Den mystiske ku-klux-klan-tryllemand, som hver uge gav Familie-Journalens ivrige børnelæsere udviklede og drilagtige regneopgaver. Nok var det spændende at besøge onkel Alfred, som nu var redaktør af svensk Familie-Journalen, men doktor X i egen person; Det var en oplevelse for livet.

Alfred giftede sig efter flere års forløb for anden gang, igen med en dansk kvinde (Ingeborg). Efter Alfreds død 3.9.1939 flyttede hun tilbage til København.

Da Anna døde i 1909, var alle dybt berørte over den tragedie, som de havde været vidner til. Mest af alt ynkede man de to børn, Bengt og Elsa Margrethe på 12 og 10 år. De var under hele moderens sygdomsperiode naturligt nok blevet forkælede over al måde af familie og venner.

Den lyslokkede og charmerende Bengt med kælenavnet Guttemand, var alles yndling. Han kom aldrig rigtig over den selvoptagethed, som han udviklede i disse år - og selv da han som ung, velbegavet læge fik succes i livet, havde han svært ved at finde ud af tilværelsen.

Han spildte sit første ægteskab og forlod hustru og to små døtre. Nye mislykkede ægteskaber og en omtumlet karriere blev hans skæbne. Han døde i 1961 og blev som tidligere nævnt begravet i forældrenes gravsted på Vestre kirkegård.

Det var karakteristisk for ham, at han uventet kunne komme blæsende fra Stockholm til København for at samle

Anna Hallberg, fotograferet
i december 1907 i Helsingborg.
Hun var allerede da stærkt
mærket af sygdom.

Herunder datteren Elsa Mar-
grethe og hendes far, Alfred
Hallberg i villaen i Råå,
nogle kilometer syd for Helsing-
borg. Billedet er udateret, men
Tulleemor kan se ud til at være
omkring tyve år gammel.

sine slægtninge til en festlig middag på et bedre hotel. Og vips, var han borte igen.

Hans onkel Aage (Aage R.Olsen) var ikke ret meget ældre end Bengt, og de to holdt et venskab vedlige gennem hele livet.

For Bengts hustru af første ægteskab, Elsa, blev skilsmissen en katastrofe. Hun måtte gennem nogle hårde år under trykkende, økonomiske forhold, men hendes mål var, at de to døtre skulle få en akademisk uddannelse - og det gennemførte hun med enestående energi.

Ved afsavn og resignation nåede de at gennemføre studierne og få gode stillinger. De blev med tiden lykkeligt gift - og fra dem nedstammer en vidt forgrenet slægt.

Bengts søster, Elsa Margrethe med kælenavnet Tullemor, var sød og intelligent, men hun kom i hele sin barndom til at stå i skyggen af sin bror, hvad der ikke kunne undgå at præge hende resten af livet. Hun tog en læreruddannelse og flyttede til Hasslarp skole lidt nord for Helsingborg.

Her levede hun ensomt og stille, giftede sig aldrig, men holdt kontakt med slægt og venner på begge sider af sundet. Hun var altid parat til at give en hjælpende hånd, hvis hun kunne lette tilværelsen for dem, hun holdt af.

Da Ingeborg, hendes stedmor, flyttede til København, fik Tullemor lov til at bo hos Ingeborg i de ferieperioder, hvor hun besøgte sin danske familie.

Hos hende fandtes de anlæg for depression, som kendes fra Hans Christian Olsen og andre efterkommere af Sofie Helene Herold. Else Margrethes sidste år blev stærkt præget heraf. Hun døde i 1968 i Helsingborg, hvortil hun var flyttet efter sin pensionering fra skolen i Hasslarp. Begravelsen fandt som nævnt sted på Vestre Kirkegård.

(Hans Christian og Margrethe Olsens efterkommere)

B POUL OLSEN (Navneforandring til BRUNNING)

Mens dyrlæge Olsen og hans kone boede i Gladsaxe, fik de endnu et barn. Det var en dreng, og han blev døbt Poul (11.6.1873 Gladsaxe kirke). Vi ved meget lidt om hans ungdom - bortset fra, at han var køn og charmerende, livlig og udadvendt.

Som 16-årig er han volontør - en betegnelse, der blev anvendt i kontorfacene (som modsætning til handels- og håndværksfacenes : lærling). Måske har han arbejdet i et forsikringsselskab, for på sine ældre dage kaldte han sig assurandør.

Til ham knytter der sig en skandale, der rystede hans gamle forældre: Poul giftede sig i en moden alder med Henriette!

Hendes fulde navn var Laura Henriette Eriksen (født 29.8.1879, Den kongelige fødselsstiftelse) og hun var slet og ret demimonde. På nutidsdansk: luksusludder.

Ikke i smug og skjult, men åbent og for fulde sejl. Når det elegante og velklædte par kørte ned gennem Strøget i karet, hilste Henriette nådigt på forbipasserende beundrere - og Poul lattede belevent på hatten.

Det var deres måde at leve livet på, og det har givet dem en behagelig tilværelse - så længe Henriette var af nogen værdi på sex-markedet.

To af Pouls søstre har uafhængigt af hinanden berettet om deres meritter, så historien må vel stå til troende. Dyrlæge Olsen, verdens mest retskafne og hæderlige kommunale embedsmand, svor, at han ALDRIG mere ville se Poul for sine øjne, men Margrethe opretholdt ad kringlede veje en kommunikationslinie til sin fortabte søn.

Om Poul var et pjok, der måtte finde sig i sin kones udsvævelser eller om det var Henriette, som ofrede sig for at kunne give sin mand pengene, er ikke godt at vide

- sandt at sige virkede Poul på sine gamle dage som et skvat, men trods alt med selvfølelse og værdighed.

Naturligvis var Pouls søskende og især hans søstre dybt forargede, men da de forstodte med tiden blev mere borgerlige, kom Poul og Henriette ind i varmen - ihvert fald hos de mere liberale. Men man så jo også efterhånden lidt friere på kønslivets vildfarelser end i århundredets begyndelse.

Det letlevende par, som undervejs havde udskiftet det ordinære Olsen-efternavn med et mere klingende: Brunning, fik ingen børn men levede trofast sammen til deres dages ende.

Slægtens yngste kendte dem kun som et agtværdigt, gammelt ægtepar med en charmerende, høflig optræden. At se dem nærme sig A'Portas populære fortovscafé en lun sommereftermiddag var som at blive rykket tilbage til en svunden tid. Han iført velholdt men umoderne, lys støvfrakke, lyse gamascher over de blankpudsede sorte støvler - hun med parasol, stor hat og flagrende gevandter.

Poul trækker en stol ^{ud} og hjælper galant sin hustru på plads ved bordet. Henriette kvitterer med en yndefuld hovedbøjning.

Deres sidste år tilbragte de på plejehjem, hvor Poul fik lov til at hjælpe forstanderinden med noget papirarbejde og derfor lod sig forlyde med, at ^{han} så at sige var med i ledelsen. Ukuelig til det sidste.

Henriette døde 14.11.1960 (Kirken i De gamles By) og Poul 24.5.1965 (samme sted) Deres urner blev nedsat i bedsteforældrenes gravsted på Assistens kirkegård. Der havde ellers været plads i Hans Christian og Margrethes grav lige i nærheden, men det vovede man nu alligevel ikke. Poul og Henriette var bandlyst - også efter døden.

(Hans Christian og Margrethe Olsens efterkommere)

C. HANS KRISTIAN OLSEN

Efter at dyrlægefamilien og deres to førstefødte børn i 1874 flyttede fra Gladsaxe til København, fik de endnu et barn samme år.

Han blev født 4.9.1874, og dåben fandt sted i Skt. Johannes kirken, hvor han fik navnet Hans. Da forældrene boede Vesterbrogade 80, krævede det sognebåndsløsning at få kirkehandlingen henlagt til bedsteforældrenes gamle sognekirke. Blandt fadderne var Sofie Olsen fra skolen i Nørre alle - hun har nok haft en vis indflydelse på kirkevalget.

Hvilken uddannelse Hans har fået, vides ikke. Der er i det hele taget ingen beretninger om ham - udover, at han rejste til USA, hvor han forsvandt sporløst. Al eftersøgning var forgæves. Men der er et bevis på, at han var hjemme endnu i julen 1893, hvor han var 19 år. Dengang var lykken at komme til Amerika, hvor alt var rosenrødt.

At det modsatte var tilfældet fremgår af et brev fra 1884, hvori Frederik (portrætmaleren i Washington) ordret skriver:

"Jeg vilde aldrig raade nogen af min Familie til at gaa til America saalænge det er muligt i Hjemmet at existere, thi der er lo for l chance her i America, at naar man ikke kjæmper med Fortvivlelse og Fasthed, imod al den Fristelse til Drukkenskab og Liderlighed og den, deraf kommende Forbrydelser og Elendighed i en kort Tid gaar til Grunde."

"-den arme Endvandre, der kommer hertil uden Kjen-skab til sproget uden Midler og med en svag Consti-tution, og maaske svagere Moralitet, han forsvinder sporløst i det uhyre Hav af Rigdom, Armod og For-brydelser."

Frederik havde set en hel del, siden han ankom i 1857. Nu advarede han de unge. Men forgæves. Unge Hans klarede sig ikke, men det gjorde Frederik jo heller ikke selv, da det kom til stykket. Det var ikke alle, der spandt guld.

(Hans Christian og Margrethe Olsens efterkommere)

D. CONRAD OLSEN

Olga havde en to år ældre bror, Conrad Elias Olsen, født 24. 12. 1878 (Skt. Johannes). Den gullokkede, muntre lille fyr blev Olgas nærmeste legekammerat - de øvrige søskende var enten for store eller for små. Men Conrad døde den 1.5.1887, kun ni år gammel, og det var et tab, som den følsomme Olga havde svært ved at overvinde.

(Hans Christian og Margrethe Olsens efterkommere)

E. OLGA ELISABET OLSEN

Olga blev født den 11.10.1880 (Skt Johannes). Den 29.3. 1896 blev hun konfirmeret i Trinitatis kirke, og allerede to år efter er hun i gang med at undervise. Skolen hed Betzy Jacobsens Pigeskole og lå på Vesterbrogade.

Skolebestyrerinden Rosa Thorsø kalder hende flink og pligttopfyldende. Forstår at holde god disciplin. En udmærket lærerinde.

Men året efter - i 1899 -kommer Olga på Femmers kvinde-seminarium, Nørrebrogade 27. (Mærkeligt, som alle i den familie har kredset om Nørrebrogade!) Hun gennemgår seminariets tre klasser og er færdig i 1902 med en fin anbefaling, hvorfra følgende:"- interesseret lærerinde, der ved sin evne til malende og stemningsfuld fremstilling og ved rolig, smuk fremtræden kom i et godt forhold til børnene."

Hun bliver timelærer og/eller vikar i Københavns kommuneskoler og får i december 1909 ansættelse som fast lærerinde med en begyndelsesløn på 1700 kr om året og anciennitet til oprykning på højere lønningsgrader fra april 1905.

Året før den faste ansættelse gifter hun sig med manufakturhandler Samuel Bendix Koppel Jacobsen, født 15. juni 1880 i Lemvig. De bliver borgerligt viet på Frederiksberg 15. april 1908.

Bendix havde siden sit fjerde år boet i sine forældres ejendom på hjørnet af Vesterbrogade og Gasværksvej, og Olga boede fra hun var 13 år til hun blev 25 på Gasværksvej, først i nr. 11, stuen, og derefter i nr 15, 1.sal.

Men nu boede familien Olsen på Gl. Kongevej. Nr.72,4. sal, dvs på Frederiksberg - og uet er forklaringen på det unge pars udflugt til rådhuset i Smallegade.

Få skridt derfra boede Bendix' mor, som i 1905 efter sin mands død var flyttet til Frederik d. 6. alle. Det tør formodes, at de har spist frokost hos Flora Jacobsen, som holdt meget af sin nye svigerdatter.

Bendix havde fået egen manufakturhandel i Hellerup - Strandvejen 96 - men det var en filial af en lavpris-manufaktur-forretning på Købmagergade, og det var ikke lige sagen i det halvfornemme Hellerup.

Det unge par boede meget idyllisk i en lejlighed nær Hellerup havn, men det var mindre idyllisk at køre med sporvogn før solopgang og i selskab med nordkystens fiskekoner gennem hele København for at nå ud til en kommuneskole på Vesterbro.(Olga tog sin afsked i 1917.)

Kærlighed får folk til at udholde mange strabadser, så de klarede det til frem mod 1914, hvor Bendix lukker butikken, søger borgerskab som grosserer (12.2.1914) og flytter til Islands Brygge, hvor der er en lejlighed med udsigt over Amager fælled med skydebaner og fritløbende harer.

De ønsker sig brændende et par børn, men det lykkes først i 1916 at søsætte det første barn. Til gengæld gik der kun 15 måneder, før den næste kom til verden. Det blev to drenge. De klarede sig gennem diverse sygdomme og har nu børn og børnebørn, den ene mærkeligt nok kun piger, den anden med en mere varieret efterslægt.

Men tilbage til den unge lykke i århundredets begyndelse. Den varede ikke så længe, for i 1916 blev det opdaget, at Bendix havde sukkersyge - dengang en udsigtsløs sygdom. Helt mirakuløst dukkede få år efter insulinen op. Det reddede hans liv i mere end 20 år. Næste ulykke kom i form af tabt provision ved Tysklands sammenbrud i 1918 - to års indtægt forvandlet til værdiløse tyske billion sedler, lige til at fyre i kakkelovnen med.

Der kom andre ulykker og besværligheder, og Olga måtte gang på gang på hospitalet - de havde faktisk et hårdt liv, også økonomisk. Men værst af alt var regeringens totale stop for import gennem firmaer, som ikke for egen regning hidtil havde importeret. Det havde Bendix ikke - han virkede som agent - og nu stod han fra den ene dag til den anden uden levebrød.

I denne situation viste Olga sig ikke mindre handledygtig end bedstemor Herold og storesøster Anna. Hun udtænkte uden forudgående kundskaber og i løbet af ganske få dage en "kørepose", der kunne anvendes til småbørn i barnevogne. Produktionsmetoden var så gennemtænkt, at fremstillingen kunne starte umiddelbart.

Køreposer havde man allerede - men kun i skind. Olgas var af duvetine, et billigere materiale, og nok så praktisk. Salget gik så godt, at fremtiden var sikret. Hun skaffede sig en lille gruppe pålidelige hjemmesyerske men stod selv for tilskæring og fordeling af materiale, hvilket i det lange løb næsten sled hende op.

I 1940 døde Bendix, 60 år gammel, nedbrudt af sukkersygen. Varelageret blev realiseret, men derefter fik Olga et nerveresammenbrud og var længe syg. Hun flyttede til en mindre lejlighed og klarede sig økonomisk ved at leje et værelse ud. Olga overlevede sin mand i mere end 25 år, men hendes sidste tid var tyngt af depression og hård sygdom. Hun døde 27.2. 1967.

(Hans Christian og Margrethe Olsens efterkommere)

F. FREDERIK JOHANNES OLSEN

Frederik, der blev født 1883-1884 (FT 1890: ca. 6 år) rejste som ung til Rusland, hvor han så vidt vides kom godt igang indenfor landbrugssektoren som organisator af mejerier.

Han giftede sig med en nydelig russisk dame, som familien i København aldrig nåede at møde, fordi revolutionen i Rusland afbrød al forbindelse.

Først i 1919 kom der et brev, hvori hun fortalte, at Frederik var død den 23.9.1916 af en hjertesygdom, og at hun ti uger efter fødte en dreng, der blev kaldt Jan Friderich efter sin far.

(Når man efter en revolution afsender et brev til udlandet, er det nok klogt at kalde en nedskydning/henrettelse for en hjertesygdom. Det lyder mere sandsynligt, end at en 32-årig rask og livskraftig mand pludselig får et hjerteslag) Hans enke fortæller i brevet fra 1919 at der ikke mere kan skaffes mælk til deres mejeri, så nu vil hun sælge det og flytte hjem til sine forældre.

Det var vist den sidste kontakt man havde med hende. Da arvelodden efter Hans Christian og Margrethe skulle afsendes, kunne hendes adresse ikke fremskaffes. Det udelukker naturligvis ikke, at der et eller andet sted bag jerntæppet lever en 72-årig Friderich Olsen, men med kendskab til de forfølgelser, der fejede hen over det russiske borgerskab, er det mere sandsynligt, at han og hans mor fik en meget kort levetid.

(Hans Christian og Margrethes efterkommere)

G. AAGE ROBERT OLSEN

Næstsidste barn i børneflokket var Aage, som blev født 4.10. 1885, også han døbt i Trinitatis kirke, skønt familien hørte under Holmens kirke. Han blev handelsuddannet og oparbejdede med tiden en glimrende grossistvirksomhed under navnet Aage R.Olsen.

I ægteskabet med Affa (efternavnet ikke kendt) kom der tre piger, for hvem alt tegnede lyst og lykkeligt, men det gik dem som Bengt og Elsa Margrethe i Helsingborg - de mistede deres mor netop i den alder, hvor de havde mest brug for hende.

Mange år senere, da døtrene forlængst var flyttet hjemmefra, giftede Aage sig igen, og i dette ægteskab kom der en søn, født omkring 1942.

På Aages ældre dage gik det knapt så godt med forretningen, han solgte blandt andet blåtøj eller arbejdstøj fra en lille dansk konfektionsfabrik, og det var der ikke særlig efterspørgsel efter.

Men så væltede cowboy-bølgen hen over verden - alle skulle gå i cowboybukser. Og til Aages store forbløffelse kunne han sælge mere, end fabrikken var i stand til at levere. Det var store tider. Provisionen strømmede ind til ham. Således fik Aage en flot afslutning på sit lange handelsliv.

Han levede endnu nogle år men med skrantende helbred. Aage blev som så mange af sine søskende og deres forfædre langt over 80 år.

(Hans Christian og Margrethe Olsens efterkommere)

H. HELENE DAGMAR OLSEN

Det sidstfødte barn kom til verden den 1. oktober 1887 (Trinitatis kirke) og fik navnet Helene. Hun var en frisk og munter pige, der slægtede sin mor på. Hun talte altid med begejstring om sin glade barndom men undlod ikke at brokke sig over sin far, dyrlægen, som hun gik dårligt i spænd med. Senere hen i livet fik de et nært forhold, og da han blev enkemand, var det Helene, der tog sig varmt af ham.

Som ganske ung kom Helene ind i den kommunale kødkontrol og var med til at holde udkik efter livsfarlige trikiner. De flotte, unge dyrlæger sværmede for den livlige Helene, og hun nød det fuldt ud og flirtede af alle kræfter, efter hvad hun selv har berettet.

Men det blev alligevel en alvorlig kontormand, der løb med hendes hjerte. Han hed Alfred Hedegaard, og han var hendes livs store, brændende kærlighed.

Efter første verdenskrig fik det firma, hvori Alfred arbejdede som korrespondent, andel i handelens højkonjunkturer, og hans gage blev så rigelig, at de kunne tillade sig en selskabelig tilværelse med hyppige restaurantbesøg.

Så en dag gik det den anden vej. Firmaets chef skød sig, og der var ikke mere nogen gage til Alfred. Forretningslivet fik nogle hårde år, og som jobansøger stod Alfred i bageste række.

Kortvarige ansættelser og deraf følgende ydmygelser nedbrød ham. En dag døde han ganske pludseligt, og Helene stod helt på bar bund med to halvvoksne børn.

I denne situation viste også hun, hvad der boede i efterkommere af Sofie Helene Herold: Hun bed tænderne sammen og fandt sig et job som bagerekspeditrice, hvad der som bekendt indebærer mødetider før solen står op - skiftende med sene aftenvagter i buldrende mørke.

Det var lidt anderledes end de glade aftener på Wivel, det senere Wivex. Men Helene klarede den bratte overgang. Hun fik det til at løbe rundt, lige netop. Heller ikke mere. Det var farvel til møbler, sølvtøj og alt, hvad hun havde købt.

Senere kom Helene på et kontor hos en ældre kvindelig indehaver af et hæderkronet, lille firma, og dette arbejde holdt hun fast ved, til hun kom højt op i årene.

Om det så regnede eller sneede, stod Helene - som nu var 80 år, tidligt op og gik gennem Kongens Have til kontoret i den indre by.

I de mellemliggende år var hendes søn blevet indehaver af firmaet, så hun arbejdede uden løn - passede telefon, løb byrinder, passede hund og inkasserede regninger. Hun var lykkelig for at kunne gøre sig nyttig.

En nat, hun lå og sov i sin lille stuelejlighed, vågnede hun ved at nogen puslede rundt i lejligheden. Den ubudne

gæst bøjede sig over hende for at lytte til hendes åndedræt. Den snarrådige gamle kvinde trak vejret langsomt og lå helt stille, selv om hun fik krampe i benene. Det har måske reddet hendes liv, for tyven blev overtydet om, at hun sov og nøjedes med at skære telefonledningen over. Derefter tømte han alle skuffer i hendes anden stue.

Måske er Helene besvimet på dette tidspunkt - hun kom i hvert fald først til sig selv ved daggry. I første øjeblik troede hun oplevelsen var et mareridt, men det gik snart op for hende, at der ikke var tale om nogen drøm.

Hvad gjorde så denne ældgamle kvinde? Skreg i vilden sky? Løb ud på trappen og råbte om hjælp? Ingenlunde. Hun klædte sig på og gik i god ro og orden til købmanden for telefonisk at tilkalde sin søn.

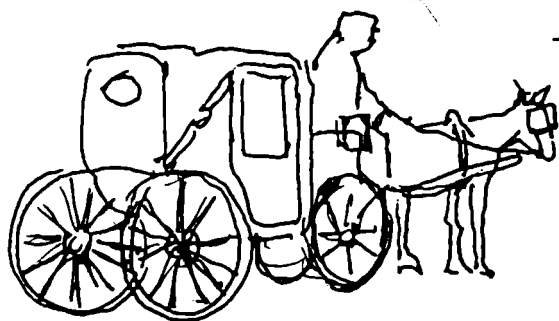
Allerede samme aften sov hun igen i sin lejlighed, men efter politiets råd undlod hun fra da af at lade et vindue stå på klem om natten.

Helene døde 11.7.1982 (Sankt Pauls kirke) 85 år gammel, og dermed var den længstlevende af Hans Christian og Margrethe Olsens børn borte.

Fra de gode år -
Alfred og Helene med
deres to børn.
1918-19?

Illustration til
side 57-58:
FREDERIK OLSEN og
hans kone, januar
1914. Tilsendt foto
fra Rusland. Han er
30 år, udstråler
myndighed og selv-
tillid, en verdens-
mand - men næppe
den type, der gjorde
mest lykke i revolu-
tionens første
blodige år.

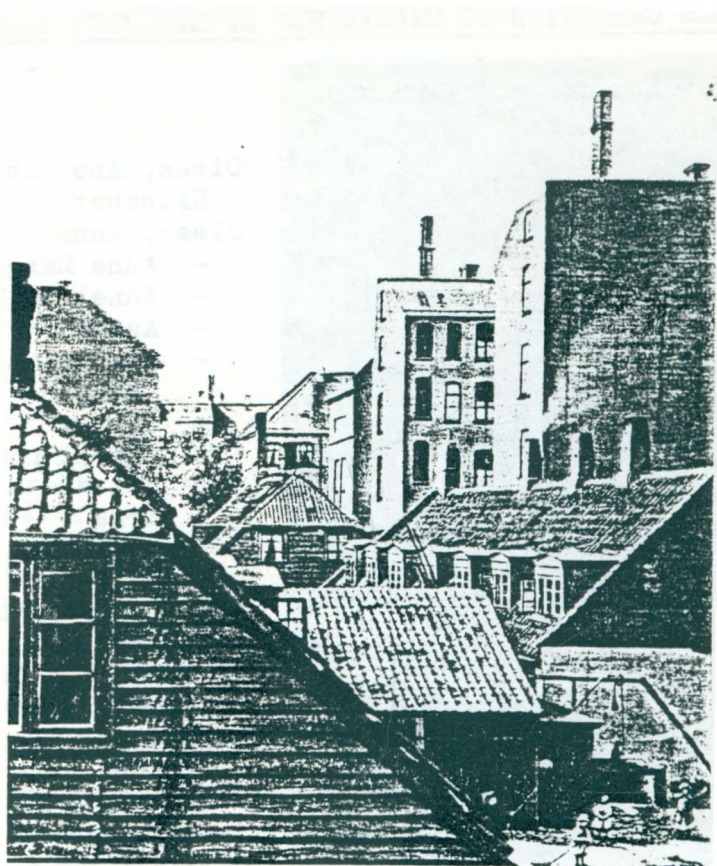

- og det var så historien om
en hyrekusk og sandager på
det gamle Nørrebro
fortalt af et oldebarn
januar 1989

HANS OG SOFIE OLSENS EFTERSLÆGT: Slægttavle side 22HANS CHRISTIAN OG MARGRETHES EFTERSLÆGT: slægttavle side 42NAVNEFORTEGNELSE: SIDE

Aller, Carl	43	Olsen, Ane (Anna)	
Baumann, P., sagf. 21-	33	Elisabeth	16-27
Boldich	11	Olsen, Anna	42-46
Brånsen	11	- Anne Margr.	41
Brunning, Poul	42	- Annelise, USA	25
Brunning, Henriette	42	- Astrid	42
Carlsen, D, institut-		- Christian, potte-	
bestyrerinde	16	handler	5-16
Christian, Ole	6	- Conrad	16-55
Christiansen, Ole	4	- Conrad Louis	33
Digelø, Louise, USA	23	- Elisabeth (Lise)	16-30
Doktor X (Fam.Journ)	49	- Erna	41
Eriksen, Laura, Hen-		- Frederik, USA	54
riette	52	- Frederik	44
Femmers seminarium	55	- Frederik Joh.	42-57
Fogh, Conrad Louis	35	- Hans	1 ff
- Ferdinand	35	- Hans Christian	15 ff
- Jane	35	- Hans, USA	25
Frederik VI	9	- Hans Julius	27
Frost, Ellen	28	- Hans Kristian	42-54
"Guttemand"	49	- Helene Dagmar	42-59
Hallberg, Alfred	42-45	- Jacob	8
- Bengt	42-58	- Jan Friderich	42-58
- Elisabeth	43-44	- Johan Friederich	12-23
- Elsa	42-51	- Jørgen	8
- Elsa Margr.	42-58	- Lise	41
H.A.B.Hallberg	43	- ← Margrethe	31-47
- Ingeborg	51	- Marie	25
- Sigurd	43	- Ole Hansen	12-25
Hansen, Sofus, sagf	35	- Olga Elisabet	42-55
Hedegaard, Alfred	42-59	- Peter Olaf	16
- Helene	42-46	- Poul	42-52
Herold, Johann F.	11	- Ruth	41
- Sofie Helene	11-51	- Sophie f. Herold	1
Hilker, Louise	33	- Sofie Helene	16-41
Holm, Elsa, Sverige	42	- Sofie, USA	25
Jacobsen, Bendix	42-55	- Sofie Victoria, US	27
- Flora	56	- Søren	4-8
Larsen, Hansine	25	Plum, F.C.gross	10
Lassen, Augusta	44	Poulsen, J.P.fuldm.	10
Lauterbach, F	28	Sørensdatter, Ane	5-8
Meltzer, Edith	28	Thiim, Christian	6
Meyring, Anna	26	Thiim, Ole Christiansen	6
- Annie	29	Thorsøe, Rosa, skole-	
- Frederik A	26	bestyrerinde	55
- Hans	26	"Tullemor"	51
- Frederik A.	26-27	Wildschütz	11
Mutual Life Insuran-		Voigt, Carl F, præst	36
ce of New York	45	Wroblewsky, C.institut-	
Nielsen, Jens	8	bestyrerinde	16
Nielsen, Marg.N.	35	Ørnstrup, Emilie M.	16
Olsen, Aage R.	41-51	Ørnstrup, Chr.Olsen	10
- Affa	41-58	Ørnstrup, Hans Olsen	10

Dette billede fra bogen "København" viser, hvorledes de små, gamle bygninger i Blågårds-gade er ved at blive fortrængt af høje lejekaserner omkring 1880. Således har situationen været i alle sidegaderne på begge sider af Nørrebrogade. Ganske vist var den oprindelige bebyggelse næppe værd at bevare, men nybyggeriet var faktisk saneringsmodent efter kort tid. Der skulle gå næsten ethundrede år, før nedrivelser af baghuse og sammenlægning af gårdspladser skaffede en smule sol og luft til de mishandlede brokvarterer, hvoraf især Nørrebro og Vesterbro har været berygtede.